

மலர்

செய்தியார்: விநாயக ஜோஷி

மே 1971

செய்தியார்
விநாயக ஜோஷி
செய்தியார்
விநாயக ஜோஷி

REPRODUCTION RIGHTS
RESERVED BY THE
PUBLISHERS
KARAYALAR

புத்தகம்

விலை
40
சதம்

கலை, இலக்கிய மாத இதழ்

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்-கவி
யாதியினைய கலைகளில் - உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் - பிறர்
ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கொடி 6 மலர் 36

மே - 1971

ந்த
லக்கிய மல்லிகை
தழ் வண்ணங்கள்
தய எண்ணங்கள்.

அட்டைப் படம்
கிருஷ்ணாழ்வார்

அலுவலகம்:
60, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம். (இலங்கை)

மல்லிகையில் வெளிவரும்
கதைகளிலுள்ள பெயர்களும்,
சம்பவங்களும் கற்பனையே. கட்
டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்
துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்
களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

உலகமெலாம் முழுநிலவு

எஸ். வில்வரத்னம்

அமாவாசை.
நன்னிருட்டு.....
தனிமையில்
நான்
அமிழ்ந்திருக்க.....
ஒழிப்பாதம்,
அடியெடுத்து.....
நாகமணி உமிழ்வதென...
நாகம்போல்,
நடந்தபடி.....
ஓசை, இலையசைவுமில்
ஓவோரடியும்
தேஜ்சொடு.....
அதோ
தெருவில்.....
வீசுகதிர்.....
சிவனெளி
பாதமலையின்
அந்தச் சுவடுகள்தான்
கீழிறங்கி.....
தேஜ்சொடு.....
தெருவில்...இலை
அருகில்.....
வீசுகதிர்.....
ஆருமறியாமல்
அந்த
முழுநிலவே...
படமெடுத்து...
தெருநடந்து...
எனுளிறங்கி
சிரசேறி...
ஒளிவீச...
ஒளிவீசச் சிரசேறி
சிரசேறி ஒளிவீச...
ஒளிவீச... ஒளிவீச...
விழி திறந்தால்...
உலகமெலாம் முழுநிலவு!

பயணம்

அடர்ந்த காடு.....
 அதோ வான்விளிம்பில் ஒளிப்பிளம்பு!
 படர்ந்த கொடிகள்!
 புலிநக முட்கள்!—பார்க்கின்றேன்
 தொடர்ந்த பணி.....ஆம்
 தூரத் தொளியின் இலக்காக
 அடர்ந்த காட்டை
 அழித்து அடிகள் பெயர்க்கின்றேன்!

நாள்கள் வாரம்
 திங்கள் காலப் பூக்களெலாம்
 தாள்களில் விழுந்த
 தடங்கள் பின்னே தெரிகிறது!
 வாழ்க்கை என்பது
 வன் சுரம் அழித்தே ளான்விளிப்பில்
 ஏழ்நிறச் சுடரின்
 இலக்கில் இன்னும் செல்வதுதான்!

பண்ணும் பயணம்
 பல்லாண் டென்ன.....சென்றிடடும்!
 திண்ணம் என்றன்
 லட்சியம் வெற்றிச் சேதிதரும்!
 முன்னே நானிவ்
 வடவியில் மடிந்து போயிடினும்
 பின்னே வருமென்
 தோழர் பணியைத் தொடர்ந்திடுவார்!

ஒருயிர் போயினும்
 ஒப்பரும் பணிகள் ஒய்வதிலே!
 பாருள வரைக்கும்
 போராட்டங்கள் புதுமைபுறம்!
 காரிருள் அடவிப்
 பாதையில் என்றன் கண்ணெதிரே
 ஈரொளி அண்மித்
 தெரியுது.....தொடர்ந்து செல்கின்றேன்!

சிறுகதைப் போட்டி முடிவு

முதற்பரிசு

‘திட்டு’

எஸ். ஜோன்ராஜன்

33, மத்தியூஸ் வீதி
மட்டக்களப்பு.

இரண்டாம்பரிசு

‘பிரசாதம்’

எஸ். அகஸ்தியார்

164, கொழும்பு வீதி
கண்டி

முதற் பரிசுக்குரிய தொகையை இலக்கிய நண்பர் திரு ஆ. குருசுவாமி அவர்கள் தந்து உதவினார்கள்.

இரண்டாவது பரிசுக்குரிய தொகையை திரு. ஐ. ஆர். அரிய ரெத்தினம் அவர்கள் மறைந்த மூத்தமகள் ஸ்ரீமதி. லலிதாநல்லையா ஞாபகார்த்தமாகத் தந்து தவியுள்ளார்கள்.

ஒத்துழைத்த சகலருக்கும் நன்றி.

வணக்கம்

—ஆசிரியர்—

பரிசீலனைக் குழு;

ஏ. ஜே. கனகரெட்டு
மு தளையசிங்கம்
டொமினிக் ஜீவா

ஈழத்து நாடக உலகின் இரு கண்கள் எனப் போற்றுப் படுபவர்களில் ஒருவர் கலையரசு; இன்னொருவர் ஆழ்வார்.

நமது தேசியக் கலை அழிந்தொழிந்து போகாமல் காலங் காலமாகக் காப்பாற்றி வந்தவர்களுள் கிருஷ்ணாழ்வாரும் ஒருவர்.

வயது முதிர்ந்த இந்த வேளையிலும் நாடகத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதிலேயே பேரின்பங் காண்பவர்.

இம் முதுபெரும் நாடகக் கலைஞரினது படத்தை அட்டையில் பதிப்பிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

— ஆசிரியர்

எம். வி: கிருஷ்ணாழ்வார்

முதல் முதலாக நாடகங்கள்

‘தெணியான்’

கலைஞன் ஒருவன் அவனிடத்தேயுள்ள ஆற்றலால் மட்டும் பிரபலியத்தைப் பெற்று விடுவதில்லை. அவன்சார் சமூகம் அவனை மேலே தூக்கிப்பிடிக்கும் போது தான் அவன் புகழ் ஓங்குகிறது. இந்தக் குறுக்கு வழியைக் கையாண்டு ‘வெற்றுப்புக்குழைக்கும்’ போலிக்கலைஞர்கள் ‘சத்திரசிகிச்சை மூலம் சிரசுதயம்’ செய்யும் வேளையில்-கௌரவத்துக்கும் வணக்கத்துக்கு முரிய சில முதுபெரும் கலை ஆசான்கள் தூசடைந்து கிடக்கின்றனர். இத்தவறுக்கு எமது மயக்கமும் உதாசீனமும் தான் பிரதான காரணங்கள்.

ஈழத்து நாடகத்துறையை நினைக்கும்போது இந்த மனக்குறை எனக்கென்றும் உண்டு.

ஈழத்து நாடகத்தந்தையெனக் கொண்டாவேண்டிய பெரியார் எம். வி. கிருஷ்ணாழ்வார் அவர்கள் என்ன துரதிஷ்டமோ; இப் பெரியாரைப்பற்றி இன்று பலர் நினைப்பதில்லை.

ஆழ்வார் அவர்களைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாடக மேடைகளிற் கண்டிருந்த எனக்கு, அவரைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாட வேண்டுமென்ற அவா இருந்து கொண்டிருந்தது. சுமார் ஒரு வருடம் இருக்கும், ஒரு நாட்காலை ஆழ்வார் அவர்களைத் தேடிக் கரவெட்டிக்குப் புறப்பட்டேன், வழியிற் சிலரிடம் ‘கிருஷ்ண ஆழ்வார் வீடு எது?’ என்று விசாரித்தபோது, ‘யார்...சுபத்திரை ஆழ்வாரையா கேட்கிறீர்கள்?’ என்ற

வினாவையே விடையாகப் பெற்றேன் ஆழ்வார் அவர்களுக்குச் 'சுபத்திரை ஆழ்வார்' என்ற பெயரும் உண்டு என்பதை விளங்கிக் கொண்டு, ஒருவாறு வீடுபோய்ச் சேர்ந்தேன்.

முதுமையிலும் வாடாத முகம் மலர்ந்து வரவேற்றார் அவருக் கெதிரே இருந்த ஓட்டுத்திண்ணையில் விரித்தபாயின்மேல் அமர்ந்து கொண்டு என்னை அறி முகப் படுத்தினேன். ஆழ்வார் அவர்களின் ஆனந்தத்துக்கு அளவே இல்லை. உணர்ச்சி வசப் பட்டுக்காணப்பட்டார்.

ஆழ்வார் அவர்களிடம் நிறையக் கேட்கவேண்டுமென்ற பேராசையோடு சென்ற நான், 'உங்களுடைய நாடக அனுபவங்களைப்பற்றிச் சொல்வீர்களா' இதுவரைக்கும் நான் அறியாத பலவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்' என்று பரிவோடு கேட்டேன். அப்போது மழைவேறு பெய்ய ஆரம்பித்து விட்டது.

ஆழ்வார் அவர்களின் முகத்தில் புதிய ஒரு சோபை கண்களில் புதிய ஒளி வெற்றிலையை வாய்நிறையப் போட்டுக் கொண்டு, பதினாறுவயது இளைஞன்போலப் பேசத்தொடங்கினார்.

ஆழ்வார் அவர்கள் சிறு பராயத்திலேயே நாடகத்துறையுட் பிரவேசித்து விட்டார்கள். இயல்பாகவே அவர்களிடமிருந்த அழகும் கவர்ச்சியும் நாற்பத்தைந்து வயதுவரை,

அவரைப் பெண்வேடந்தாங்கி நடிக்க வைத்துவிட்டது, அதன்பின்னரே மேடைகளில் ஆண் வேடம் தாங்கினார்கள்.

ஆழ்வார் அவர்களின் பதினாறுவது வயதில் 'சுபத்திரை கல்யாணம்' என்ற நாடகத்தில் தாங்கிய சுபத்திரை வேடம் இன்றும் அவரைச் சுபத்திரை ஆழ்வார் என அழைக்கச் செய்கின்றது.

அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்த நாடகக் கோஷ்டிகள், ஆழ்வார் அவர்களுக்கும் தமது குழுக்களோடு சேர்த்துக் கொள்ளத் தவறவில்லை. ஈழத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் தமிழ்நாடு கோலாலம்பூர் ஆகிய அயல் நாடுகளுக்கும் சென்று இலங்கையின் புகழைப்பரப்பி இருக்கிறார் அவர்.

அண்மைக் காலம்வரையும் எண்ணற்ற பல நாடகங்களை நடித்து நடித்துக் கலைக்கூர்மையுற்றிருக்கும் ஆழ்வார் அவர்கள் பல நாடகங்களை எழுதி, நெறிப்படுத்தியுமுள்ளார்கள். இன்று தமது ஓய்வுநேரத்தைச் சரமகவிகள் பாடுவதற்கு கழிக்கும் ஆழ்வார் அவர்கள், ஓர் இயற்கைக் கவிஞனுங்கூட அவரது பதினேழாவது வயதிலேயே 'சாதிக்கொடுமைச் சங்காரப்பாடல்' என்ற பாடல் தொகுதி ஒன்றை இலவசவெளியீடாக வெளியிட்டுள்ளார் அவ்வெளியீட்டிலிருந்து இருபாடல் களை ஆழ்வார் அவர்களே பாடிக்காட்டினார்கள்.

“நெருப்புப் போல வெயிலிலும்
செருப்புக் குடை இருந்தால்
செருப்பைத் தலையில் வைக்கணும்
குடையைக் கொஞ்சம் சுருக்கிக் காலுக்கிடணும்”

“அடிமை உங்கள் ஆதனமோ
குடிமை என்ன சீதனமோ
ஆதிசிவன் எழுதித் தந்ததோ
பட்டோலை என்று—
அப்பன் பாட்டன் கிறுக்கிக் கொண்டதோ”

நீண்ட நேரமாகப் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கு, பற்களில்லாத வாயிலிருந்து அட்சரசுத்தமாகக் கணீரென ஒலித்தபாடல் மெய்கிலிக்கவைத்தது.

ஆழ்வார் அவர்களைச் சந்தித்த சிறிதுநேரத்துள், உரையாடுபவருடன் உள்ளம் ஈடுபட்டுப் பேசும் அவரது தன்மையும், எதனையும் இனிமையாகவும் நகைச்சுவையோடும் பேசுகின்ற நளிமையும் ஒருநடிகனிடம் இருக்கவேண்டிய முகபாவங்களும் கலைஞனுக்குரிய கம்பீரமும், இனிய குரலும், விருத்தாப்பியத்திலும் அழகிய தோற்றமும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன.

‘நாடகக்கவிமணி’ ஆழ்வார் அவர்களுக்கு ‘இலங்கைத்திலகம்’ என்னும், ஒரு விருதையும் கலையரசு சொர்ணலிங்கம் அவர்கள் வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளார்கள். அவ்வப்போது பல மன்றங்களும் பெரியார்களும் பல தடவைகளிற் பொன்ஓடை போர்த்திச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

கொட்டகைக் கூத்துக்களை நடாத்தி இந்த நாட்டின் கலைத்தாக்கம் யாருக்கும் சோடை போனதல்லவென நிரூபித்த பழம் பெரும் நடிகரிடம் நடப்புத்துறை பற்றிய அரிய கருத்துக்கள் சில உண்டு. அவற்றையும் அவரிடமிருந்து அறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது.

கதாபாத்திரத்திற் கேற்ப நடிகர்கள் அலங்காரம் செய்து கொள்வது மிகவும் அவசியம். இதனை உணராது இக்கால நடிகர்கள் நாகரிக உடை அணிந்து மேடையில் தோன்றும் அலங்கோலம் தவிர்க்கப்பட வேண்

டும். ஈழத்துக் கலைஞன் வளர வேண்டுமானால் தமிழ்நாட்டுச் சினிமாக்களிற் பெருமளவு கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட வேண்டும். அண்ணனும் தங்கையுமோ அல்லது தகப்பனும் மகளுமோ சேர்ந்துபோய்ப் பார்க்கமுடியாத படங்கள் இந்த நாட்டுத் தமிழ் மக்களுக்கு வேண்டிய வையல்ல. சொந்த நாட்டுக் கலைஞனுக்கு ஆதரவு கொடுப்போரும் ஈழத்தில் குறைவு.

மூன்று மணி நேரமாக எழுபத்தாறு வயது இளைஞன் பற்பல கதாபாத்திரங்களாக உருவெடுத்துச் சேரபித்த நாடகம் முடிவடைந்து நான் சுயஉணர்வு பெற்றபோது, வெளியே கொட்டிக்கொண்டிருந்த மழையும் நின்றுபோயிருந்தது. நான் வரும் போதிருந்த சூடு வெளியே இல்லை, மழைக்குளிர். உள்ளேயும் கலை நிறைவு; குளிர். ஆனால் புற்றுநோயால் அவஸ்தைப்பட்டு, இன்று ஓரளவு தேறி இருக்கும் நாடகக் கவிமணிக்குக் கலை உலகம் அளிக்கவேண்டியது இன்னும் நிறைய உண்டு என்பதை நினைத்தபோது, உள்ளத்தில் ஏக்கம் படர்ந்தது.

ஏக்கத்தோடு வெளியே எட்டிப்பார்க்கிறேன், இருள்—மழை இருள்மட்டுமல்ல, மழையைக் கண்டு நான் ஏங்குவதாகக் கருதிக்கொண்டு ஆழ்வார் அவர்கள் விடைதந்தார்கள். மறுபடியும் சந்திக்கிறேன். என்று சொல்லிக்கொண்டு விடைபெற்றேஃ. இதுவரை என் சொல் நிறைவேறவில்லை. ஒருவேளை இம்மாத ‘மல்லிகை’ இதழ் ஈடோற்றுமோ என்னவோ! ★

ரஷ்யாவில் சிங்களச் சிறுகதைகள்

சிங்களச் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் புரட்சிக்கு முந்தின கால ருஷ்ய இலக்கியங்களால் பெரும் பாலும் கவரப் பட்டார்கள். ரஷ்ய படைப்பாளர்களான அன்ரன் செக்காவ், டொஸ்ராவஸ்கி ஆகியோரின் சிருஷ்டிகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை சிங்கள எழுத்தாளர் விரும்பிப் படித்தார்கள். சிங்கள எழுத்தாளர் தமது படைப்புகளுக்கு வேண்டிய உயிரையும், உணர்வையும் ரஷ்ய படைப்புகளிலிருந்து பெற்றார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. சிங்கள இலக்கிய உலகின் பிரபலஸ்தர்களான மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கா, குணதாஸா, அமரசேகரா ஆகியோரின் படைப்புகளிலும் ரஷ்ய இலக்கிய செல்வாக்கும் படிந்தது. ரஷ்ய வசாக்கர்கள் செக்காவையும், டொஸ்ராவாஸ்கியையும் எமது நாட்டு எழுத்தாளர்களான மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கா, குணதாஸா அமரசேகரா ஆகியோரின் படைப்புகளில் கண்டு பெருமிதமடைகின்றனர். இதை நாம் அரசியலுடன் சம்பந்தப்படுத்தி தப்பர்த்தம் பண்ணி விடக் கூடாது.

சோவியத் ரஷ்யே சமீப காலங்களாக இலங்கைப்படைப்பாளிகளின் இலக்கிய சிருஷ்டிகளில் அதிக அக்கரை காட்டி வருகிறது. அண்மையில் குணதாஸா அமரசேகராவின் 'சோமா' என்ற கதையைத் தலைப்பாகக் கொண்ட சிங்களச் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்று சோவியத் ரஷ்யாவில் வெளியாகியுள்ளது. சிங்கள இலக்கிய சிருஷ்டிகளுக்கு சோவியத் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட மவுசுக்குக் காரணம் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காதான்! மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதைத் தொகுப்பு 'மடல் தூவ' என்ற மகுடத்தின் கீழ் ரஷ்ய பாஷையில் வெளிவந்தது. இது ரஷ்ய வாசகர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. இந்த நூலுக்கு ரஷ்யாவில் கிடைத்த வரவேற்பைத் தொடர்ந்து பஸ்கேவிய, ருமேனிய மொழிகள் உட்பட பல கிழக்கு ஐரோப்பிய பாஷைகளிலும் 'மடல் தூவ' மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டது. சிங்கள வாசகர்களால் கொண்டாடப்படும் 'கம்பரலியா', 'யுகந்தையா', 'கலியுகையா' ஆகிய மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் மற்றைய

படைப்புகளும் ரஷ்ய வாசகர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்டன.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவை அறிமுகப் படுத்திய ரஷ்ய அயல் மொழிப்பதிப்பகம் ஏனைய சிங்கள முன்னணி எழுந்தாளர்களின் படைப்புகளிலும் கவனத்தைச் செலுத்த ஆரம்பித்தது. மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவுக்கு அடுத்தபடியாக ரஷ்யர்கள் குணதாஸா அமரசேகராவின் கதைகளை விரும்பிப் படிக்கிறார்கள். 1964-ல் 'தேயிலையின் திறம்' மகுடம் தாங்கி பதிற்று சிங்களக் கதைகள் ரஷ்யாவில் புத்தக உருவில் வெளிவந்தன இதில் குணதாஸா அமரசேகராவின் நான்கு கதைகளும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன.

ரஷ்ய எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அழைப்பைப் பெற்று 1965-ல் ரஷ்யா சென்ற குணதாஸா அமரசேகரா மாஸ்கோவில் உள்ள புத்தகக் கடைகளில் 'தேயிலையின் திறம்' என்ற நூலின் ஒரு பிரதியைக் கூடப் பெறமுடியவில்லையாம். கடைசியில் லெனின் கிராண் நகரில் புத்தகக் கடையொன்றில் தேடி எஞ்சியிருந்த ஒரு பிரதியைத் தான் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்ததாம். இதிலிருந்து இலங்கைக் கதைகளுக்கு ரஷ்யாவில் உள்ள மதிப்பையும், ரஷ்ய வாசகர்களின் ஆர்வத்தையும் தெரிவித்து கொள்ள முடிகிறது.

றெக்குவா என்ற புதிய பதிப்பகம்தான் 'சோமாவை' ரஷ்ய வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. இந்தியா, ஆப்கனுஸ் தானம், ஈரான், ஈராக் ஆகிய நாடுகளின் சிறுகதைகளையும் மொழியாக்கம் செய்து பதிப்பித்த றெக்குவா 'சோமா'வில 30000 பிரதிகளை பதிப்பித்து வெளியிட்டது. இத் தொகுப்பில் குணதாஸா அமரசேகரா

வின் 'சோமா' உட்பட மூன்று கதைகளும், மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் நான்கு கதைகளும், டீ.கொட பியதாஸாவின் இரண்டு கதைகளும், அசோக்கா கொழும்புகேயின் ஒரு கதையும் ஈ. வா. றணவீராவின் ஒரு கதையும் இடம் பெற்றுள்ளன.

'சோமா'வின் கதை அம்சத்தை சிங்கள வாசகர்களால் இன்று ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள முடியுமா என்பது சந்தேகத்துக்குரிய விஷயமாகும். சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் சிங்கள இலக்கிய உலகில் 'சோமா' என்ற கதையின் மூலம் குணதாஸா அமரசேகரா தமக்கென்று ஒரு இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். நியூ ஜோர்க் ஹெரால்ட் டிரிபியூன் நடத்திய உலகச் சிறுகதைப் போட்டிக்கு இக்கதையுப் தெரிவு செய்யப்பட்டது. பிற்பாடு ஆங்கில, பிரஞ்சு சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் 'சோமா' சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டாள்.

'சோமாவில்' இடம்பெற்றுள்ள கதைகள் ரஷ்ய சமூக—அரசியல் கோட்பாடுகளுக்கு முரணானவை. குறிப்பாக குணதாஸா அமரசேகராவின் கதைகள் வெறும் அறுந்த சிந்தனைத் தொடர்களாகும். சோஷலிச யதார்த்தவாதத்துப் படைப்புகளில் ஈடுபட்டுள்ள ரஷ்ய வாசகர்கள் கற்பனைச் சிருஷ்டிகளை எப்படி விரும்பிப் படிக்கிறார்கள் என்பது சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாகும்.

எது எப்படியிருந்தாலும் புரட்சிக்கு முந்திய ரஷ்ய படைப்புகள் இலங்கையில் பிரபல்யமடைந்திருப்பது போல் இன்றைய கால சிங்கள எழுத்தாரின் படைப்புகளையும் ரஷ்ய வாசகர்கள் விரும்பிப் படிக்கிறார்கள் என்பது மறக்க முடியாத உண்மை. ★

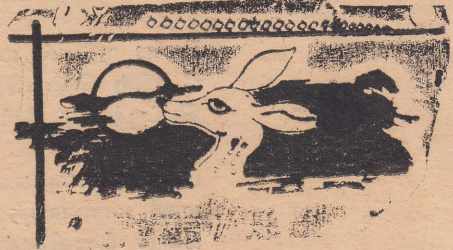
கூப்பனரிசி கழுவி உலையேற்றி
கிள்ளியெடுத்த
கேரக் கறிசமைத்தாள்.....

வேலைக் களைப்பால்
வெந்தவுடல் சோர
மாலேவீட்டிற்கு
மதி புகுந்தான்—

தன்னுழைப்பைத்—
தன் செயலைத்—
தந்திந்த நாட்டை
வளஞ் செய்யும் மன்னவற்கு
செங்கீரை யுணவு!—

தேசத்தின் ஓர் புறத்தே
செயலற்ற சிறுபாலார்
சத்துணவை யுண்ணச்
சங்கீதம் ஒலிப்பெருக்கும்—

மு. கனகராசன்

பருவ
வானில் சம்பங்கி
பூத்து
வெளிச்ச வாசம்
இரவில்
பரவத் தெளிக்கிறது!

(தோழன்)

இந்த நகரில் உள்ள அனைத்தும் விசித்திரமாக உள்ளது; அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. மாதா கோவில்களின் வண்ணக் கோபுரங்கள் வானோக்கி உயர்ந்து நிற்கின்றன; ஆனால் மாதா கோவில்களின் மணிக்கூண்டுகளையும் மீறும் வகையில், நகரத் தொழிற்சாலைகளின் புகைபோக்கிகளும், சுவர்களும் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. குப்பைமேட்டில் மலர்ந்துள்ள மலர்க் கொத்துக்களைப்போல, வர்த்தக, தொழில் நிறுவனங்களின் உயிரற்ற சுவர்களுக்கு நடுவே, மாதா கோவில் ஒளியற்றுத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. தொழுகைக்காக கோவில் மணி ஒலித்த போது அந்தப் பேரொலி, சுற்றியுள்ள வீடுகளின் கூரைகளிலே பட்டு, வீடுகளுக்கிடையேயுள்ள குறுகலான 'கணவாய்' களில் மிதந்து மடிந்து விட்டது.

கட்டடங்கள் பிரம்மாண்டமானவை. அவற்றுள் சில அழகுப் பொலிவுடன் மிளிர்ந்தன; ஆனால் மக்கள் அவலட்சணமாயிருந்தனர்; கழிசடைகளாயி

ருந்தனர். தெருக்களிலே ஓடித் திரியும் எலிகளைப்போல, காலையிலிருந்து இரவுவரை அவர்கள் நகரின் குறுகிய, வளைந்த தெருக்களில் அங்குமிங்கும் ஊர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் செல்லும்பொழுது அவர்களது கண்களில் எதையோ தேடித் திரியும் வெறி இருந்தது. சிலரது கண்கள் ரொட்டியைத் தேடின; சிலர் கேளிக்கையைத்தேடினர். வேறு சிலர், தெருச் சந்திப்புகளில் நின்றுகொண்டு, பலவீனமானவர்களின் மீது ஒரு கண் வைத்துக் காத்திருந்தனர்; வலியோனுக்கு, எளியோன் பணிந்து போக வேண்டும் என்பதைச் செயலில் காட்டத் துடித்தனர்; பணம் படைத்தவர்கள்தான் பலவான்கள்; பணம் ஒன்றுதான் மனிதனுக்கு அதிகாரத்தையும், சக்தியையும், சுதந்திரத்தையும் கொணருகின்றதாக அனைவரும் நம்பினர். அவர்களனைவருமே அந்த அதிகாரத்தைப் பெற விரும்பினர்; ஏனெனில் அனைவருமே அடிமைகள். சீமான்களின் படாடோப வாழ்க்கை, அவர்களது பொருமை உணர்வைத் தூண்டிற்று. எளியவர்

கள் பால் வெறுப்பை ஊட்டிற்று. தங்க நாணயத்தின் ஓசையை விட இனியகீதம் எதுவுமே இருப்பதாக அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதனும், அடுத்தவனின் விரோதியாகவிரும்பினான்; அனைவரையுமே கொடுமை ஆட்டிப்படைத்தது.

சில வேளைகளில் நகரின்மீது கதிரோனின் ஒளிக் கதிர்கள் படரத்தான் செய்தன; என்றாலும், அவர்களது வாழ்வு இருண்டே கிடந்தது. மக்கள் நிழல்களைப் போலவிரும்பினர். இரவில் பீரகாசமான விளக்குகள் ஒளி வெள்ளத்தைப் பரப்பின. ஆனால், அப்போதுதான் பசியால் நொந்த பெண்கள், தங்கள் உடலை விற்பதற்காகத் தெருக்களில் தோன்றினர். அறுசுவை ஆகாரத்தின் பரமாவந்தமான வாசனை ஆங்காங்கே விடுதிகளிலிருந்து தோன்றி, பல விடங்களிலும் பரவத்தான் செய்தன. என்றாலும், பட்டினியால் வாடும் பலபேருடைய முக்கலும், முனகலும் பலமாக ஓலமிடுவதற்கும் வலுவிறந்து நின்ற அவர்களது முனகல்—நகரில் எங்கணும் எதிரொலித்தது.

துயரும், துரதிஷ்டமும் நிறைந்து ஓடிய அந்தச் சந்தடியின் மத்தியில், பேராசையும், விருப்பமும் வெறியுடன் கூத்தாடியதன் மத்தியில், பரிதாப தரமான தற்பெருமை புரையோடியிருந்த அந்த நகரின் மத்தியில், ஒரு சில தனிப்பட்ட மனிதர்கள், தங்களது கனவுகளுடன், நகரின் சொத்தனைத்தையும் உற்பத்தி செய்து குவிக்கும் ஏழைகள் வாழும் பகுதியில் சுற்றி வந்தனர்; அவர்களை யாருமே கவனிக்கவில்லை. முகங்கொடுத்துப் பேச ஆளில்லா

விட்டாலும், அவர்களை பிறர் ஒதுக்கித் தள்ளியபோதும், மனிதனின்மீது அளவற்ற நம்பிக்கையுடன் அவர்கள் கிளர்ச்சியை உபதேசித்தனர். ஏழைகள் வதியும் அந்த குடிசைகளில் அவர்கள் ஒரு மாபெரும் போதனையின் எளிய, பயனுள்ள வித்துக்களை விதைத்தனர். அவர்களது கண்களில் சில வேளைகளில் ஒரு வித உறுதி ஒளி வீசிற்று; சில வேளைகளில் அன்பும் பரிவும் ததும்பின. அந்த அடிமை மனிதர்களின் உள்ளங்களில், ஒளி மயமான அனல் வீசும் உண்மையினை நட்டுச் சென்றனர் அம் மனிதர்கள். பேராசை வெறியும், கொடுமையும் நிறைந்தோரின் சிந்தனை வலுவினால், குருடர்களாகவும் ஊமைகளாகவும் ஆக்கப்பட்டிருந்த அந்த அடிமைகளின் உள்ளத்தில் உண்மை நெருப்பு உறைக்குமாறு செய்தனர் அவர்கள்.

இருண்ட, நசுக்கப்பட்டிருந்த மக்களோ, புதிய சொற்களின் இசையை அவநம்பிக்கையுடன் செவிமடுத்தனர். நீண்ட காலமாகவே அந்த இசையைக் கேட்கவேண்டுமென்ற, இனம் புரியாத ஆசை அவர்களுக்கு இருந்து வந்ததால், அதைக் கேட்டனர்; மெல்ல மெல்ல, அந்த இசையின் நாதத்தில் அவர்கள் தங்கள் தலைகளை உயர்த்தினர்; பேராசை வெறிகொண்ட, சக்தி மிகுந்த அவர்களது சித்திரவதையாளர்கள் அவர்களைச் சுற்றிப் பின்னியிருந்த தந்திரமான பொய்கள் எனும் வலையிலிருந்து அவர்கள் விடுபடத் தொடங்கினர்.

மந்தமான, உள்ளக்குமுறல்கள் நிறைந்த அம்மக்கள் வாழ்வில், எத்தனையோ திமைகளினால் நசுக்கப்பட்டிருந்த அவர்களது

இருதயங்களில் வலியோர்களின் கூரியவிவேகத்தால் குழம்பியிந்த அவர்களது மனதில் சுருங்கக் கூறின், அவமானத்தால் கூசி, கூனிக் குறுகி நெளிந்துவந்த அவர்களது கடின வாழ்வில் ஒருசொல் சடருடன் கண்ணென ஒலித்தது.

‘தோழனே’

அச்சொல் அவர்களுக்குப் புதிது அல்ல, அதை அவர்கள் கேட்டிருக்கின்றனர், அவர்களே அதை உச்சரித்துமிருக்கின்றனர் எனினும், அன்று வரை அந்தச் சொல்லும், பிற எத்தனையோ பழக்கப்பட்ட சொற்களைப் போன்றே, அதை மறந்துவிட்டதினால் எந்த இழப்பும் நேர்ந்துவிடாத வார்த்தைகளைப் போன்றே அவர்களுக்கு அர்த்தமற்று, சாரமற்றுத் தொனித்து வந்தது.

ஆனால் இப்பொழுது அதற்கு ஒரு புதிய வேகம் இருந்தது, வலிமையும் தெளிவும் அதில் பன்முக ஒளி ஜ்வலிப்பதை அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். சர்வஹாக்கிரைதையாகவும், மென்மையுடனும் கவனமாகவும் அவர்கள் உச்சரித்தனர், தான் பெற்றமகவைத் தொட்டிலிட்டுத் தாலாட்டும் தாய் காட்டும் பரிவுடன் அந்தச் சொல்லை அவர்கள் தங்களது இருதயங்களில் ஏற்றிப் போற்றி மகிழ்ந்தனர்.

இந்த வார்த்தை உலகம் முழுவதையுமே ஒன்றிணைப்பதற்காகவும், எல்லா மக்களையும் சுதந்திரச் சிகரத்துக்கே உயர்த்தவல்லதெனவும், உலக மக்களனைவரையும் புதிய பந்தங்களினால் ஒருவருக் கொருவர் மதிப்பு, மரியாதை, மனித சுதந்திரத்திற்கு மதிப்பு எனும்

பந்தங்களினால் — பிணக்க வல்லது எனவும் அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

அந்த அடிமைகளின் இருதயங்களில் இந்த வார்த்தை வேரோடியபோது, அவர்கள் அடிமைகளாக இருக்க விரும்பவில்லை. ஒருநாள் நகரம் முழுமைக்கும், அதன் வல்லோர் வலியோர் அனைவருக்கும், அவர்கள் உரக்கக் கூறினர்:

‘போதும் இனி’

அதன்பின்னர் நகரின் வாழ்க்கையே ஸ்தம்பித்தது; ஏனெனில் அவர்கள் — அவர்கள் தான் — நகரையே இயக்கிவந்த சக்தியின் அவதாரங்கள். நீர் ஓடுவது நின்றது; தீ ஓய்ந்தது; நகரமே இருளில் மூழ்கியது; அதில் வாழ்ந்த வல்லவர்களும், வலியவர்களும், சிறு குழந்தைகளைப் போல செய்வதறியாது திகைத்தனர்.

ஒடுக்குபவர்களின் ஆன்மாக்கள் பயத்தால் நடுங்கின; தாங்கள் வெளியிட்ட கழிவின் நெடியினால் அவர்களே திணறினர்: தொழிலாளர்களின்பால் அவர்களுக்கு இருந்த வெறுப்பை, பயத்தால் அடக்கிக் கொண்டனர்: தொழிலாளர்களின் வலிமையினைக் கண்டு அவர்கள் வியந்தனர்.

பசிப்பேய் அவர்களை அச்சுறுத்திற்று. அவர்தம் குழந்தைகள் இருளில் பரிதாபகரமாக ஓலமிட்டன.

மேகமூட்டம் சூழ்ந்தது போல் எங்கணும் இருள் சூழ்ந்தது; வீடுகளும், மாதா கோவில்களும், உயிரற்ற, ஆன்மா விழந்த கற்களாகவும், இரும்புக் கிராதிகளாகவும், ஒன்றின அர்த்தமற்ற, உருவற்ற, ஒரு

மயான அமைதி நகரைக் கவ்
வியது; வாழ்வு சலனமற்று
நின்று விட்டது. ஏனெனில்
வாழ்வையே தோற்றுவிக்கும்
அந்தச் சக்தி, தனது வலிமையை
உணரத் தலைப்பட்டு விட்டது.
அடிமை மக்கள் தங்களது உள்
ளக் குமுறலை வெளியிடுவதற்
கான மந்திரச் சொல் ஒன்றைக்
கண்டு பிடித்து விட்டனர்.
ஒடுக்கு முறையிலிருந்து அவர்
கள் தங்களை விடுவித்துக்கொண்
டனர். தன் வலிமையை படைக்
கும் பிரம்மாக்கள் தங்களே
என்ற உண்மையை அவர்கள்
உணரத் தலைப்பட்டுவிட்டனர்.
அற்புதமான புதுப் பொலிவுடன்
அந்த வார்த்தை அவர்களது
காதுகளில் ஒளித்தன:

“தோழனே!”

நிகழ்காலத்தின் அரித்த
மற்ற போலிச் சொல்லடுக்குக
ளினிடையே, வருங்காலத்திய
நற்சேதியை அறிவிக்கும் சொல்
லாக, அவர்களையெவரையும்,
ஒவ்வொருவரையும் எதிர்நோக்
கும் புதிய வாழ்வின் அடையா
ளச் சொல்லாக அது ஒலித்தது.
அந்த வாழ்வு எத்துணை தொலை
வில் உள்ளது?— அருகேயா,
நெடுந்தொலைவிலா? அதனை
அவர்களே தீர்மானிக்க வேண்
டும் என்று அவர்கள் உணர்ந்
தனர். அவர்கள் சுதந்திரத்தை
நோக்கி நெருங்கிக் கொண்டி
ருக்கின்றனர்; அதை அவர்களே
தான் ஒத்திப்போட்டுக் கொண்
டும் இருந்தனர்.

விபச்சாரி — நேற்றுவரை
அரைப்பட்டினிப் பிராணியாக
எவ்வைது ஒருவன்வந்து தன்னை,
தனது மாமிசத்தை, ஒரு சில
காசுகளைக் கொடுத்து வாங்கு
வதற்காக — தெருவோரத்தில்
காத்துக் கிடந்த விபச்சாரியும்

கூட அந்த வார்த்தையைக்
கேட்டிருந்தான். ஆனால், ஒரு
வித மலைப்புடன், தத்தளிப்புப்
புன்னகையுடன் அச்சொல்லை
உச்சரிக்கத் துணிவின்றி நின்
றான். ஒரு மனிதன் அவனை
நோக்கி வந்தான். அதற்கு
முன்னர் அவன் அவளிருந்த
பாதையைக் கடந்ததேயில்லை.
அவன் அவளது தோளில் தனது
கரத்தை மெல்ல வைத்தான்!
அவளது சொந்தக்காரன் ஒரு
வனைப்போல அவளை அழைத்
தான்:

“தோழரே!”

அவன் மெல்லச் சிரித்தான்,
நாணத்துடன். உராய்ந்து
உராய்ந்து காயமடைந்த அவ
ளது இருதயம் இதற்கு முன்னர்
கண்டிராத ஒரு உவகை மேலீட்
டால், அழுது விடாமலிருப்ப
தற்காக அவள் சிரித்தாள்:
கண்ணீர் — புதியதொரு மகிழ்ச்
சிப் பெருக்கால் மல்கிய தூய
நீர்—அவளது கண்களில் மல்
கிற்று. நேற்றுவரை ஈவிரக்க
மற்று, கோரப்பசியுடன் உலகை
உற்று நோக்கிய அவளது கண்
கள் இன்று புதிய தெம்புடன்
மின்னின. மனித இனத்திலி
ருந்தே ஜாதிப் பிரஷ்டம் செய்து
ஈனப்பிறவிகளென ஒதுக்கி
வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த விபச்
சாரிகள், உலக உழைப்பாளர்
களின் மாபெரும் குடும்பத்தில்
ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு விட்
னர்; அந்த ஆனந்தக் களிப்பு
அவர்களது முகங்களில் பிரகா
சித்தது. வருவிருந்தினரை இன்
முகத்துடன் உபசரித்த அந்தக்
கண்கள் இன்று பழி ஆர்வத்தையு
ம், வெறுப்புணர்வையும் காட்
டின.

தொல்லைகளிலிருந்து தன்
னைக் காத்துக் கொள்ளவும்,
தனது மனச்சாட்சியின் குரலை

அழுக்குவதற்கும் நகரின் செல்வந்தர்கள் வீசி எறிந்த காசுகளை நேற்றுவரை பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த பிச்சைக்காரனும் கூட அந்தச் சொல்லைக் கேட்டான். அவனைப் பொறுத்த மட்டில் வறுமையினால் செல்லரித்துப் போன அவனது பிச்சைக்கார இதயத்தை யூரிப்பினாலும், நன்றிப் பெருக்கினாலும் துடிக்கவைத்த அவன் பெற்ற முதல் பிச்சை அந்தச் சொல் தான்.

ஐட்கா ஓட்டுபவன்—அவன் ஒரு மடையன். அவனது வாடிக் கையாளர்கள் அவனது வாயில் லாப் பிராணியான குதிரையை அவன் அடித்து ஓட்டவேண்டும் என்பதற்காக, அவனது முதுகைப் பதம்பார்த்து வந்தனர்; அடிகளினால் காய்ப்பேறிப் போன முதுகையும், கல் பதித்த ரஸ்தாவில் சக்கரங்கள் எழுப்பும் ஓசையினால் உணர்வு குன்றிய உள்ளத்தையும் கொண்ட அவன்கூட, வழிப்போக்கர்களைப் பார்த்துத் திரித்துக் கொண்டே கேட்டான்;

“சவாரி வேண்டுமா— தோழரே?”

அதைக் கூறியவுடனேயே அந்தச் சொல்லின் ஓசையினால் அச்சமுற்ற அவன், லகானை இழுத்துப் பிடித்து வேகமாக ஓட்டத் தொடங்கினான். சிவந்த முகத்தில் தோன்றிய மகிழ்ச்சிப்புன்னகையை மறைக்கமுடியாது அந்த வழிப்போக்களை நோக்கித் தனது பார்வையை வீசி விட்டு நகர்ந்தான்.

அந்த வழிப்போக்கனும், அவனை அன்புடன் பார்த்து, தனது தலையை அசைத்து, “நன்றி, தோழரே, நான் சற்று

தூரந்தான் செல்கிறேன்”, என்ருன்.

ஐட்கா ஓட்டுபவனும் கண்களை அகல விழித்து, பின்புள்ளகை ததும்பத் தனது வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு சென்ருன்.

நடைபாதைகளில் மக்கள் சிறு சிறு கும்பல்களாக நடந்து சென்றனர். உலகினையே ஒன்றிணைக்கத் தோன்றிய அந்தச் சொல் ஒரு தீப்பொறியென அவர்களிடையே மோதி மோதி எதிரொலித்தது.

“தோழரே!”

தெருவோரத்தில் ஒரு கூட்டம். வயதான மனிதர் ஒருவர் தன்னைச் சுற்றிநின்று கொண்டிருப்போரிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். அதைக் கண்ட போலீஸ்காரன் ஒருவன், தனது மீசையைத் தடவியவாறே, மிக முக்கியமானதொரு காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்த தோரணையில் அக்கூட்டத்தை நெருங்கி வந்தான். சில நிமிடங்கள் அம்முதியவர் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு மெதுவாகச் சொன்னான்;

‘தெருக்கூட்டம் நடத்துவது சட்டத்திற்கு விரோதம்... கலைந்து செல்லுங்கள், கனவான்களே!’

ஒரு கணம் தாமதித்தான்; குரலைத் தாழ்த்தியவாறே மெல்ல..... ‘தோழர்களே’, என்று முடித்தான்.

தமது இதயங்களிலே இந்தச் சொல்லை ஏந்தியவர்கள் அந்த வார்த்தைக்கு உயிரும், இரத்தமும் தந்தனர்; அந்தச் சொல்லின் உச்சரிப்பே ஐக்கியத்திற்கான அறைகூவலாக அவர்

களுக்குத் தோன்றியது. அவர்களது முகங்களில் இளம் படைப்புப் பிரம்மாக்களின் எக்களிப்பு, பெருமையும் மின்னிற்று. அத்தனை பொருளையும் திணித்து அடக்கி வைத்திருந்த அவர்களது அந்த வார்த்தையின் பலம் அழிக்க முடியாதது; வற்றாத வளமுள்ளது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அவர்களுக்கெதிராக கரிய, கண்ணிருந்தும் குருடர்களான ஆயுதந்தரித்த மனிதர்கள், மௌனமாக அணிவகுத்து நின்றனர். நியாயத்துக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்களினம்து, ஒடுக்கு முறையாளர்களின் சீற்றம் கவிவதற்குத் தயாராகி விட்டது.

அப்பெரும் நகரின் வளைந்து குறுகிய தெருக்களில், இனந்தெரியா நிர்மாணஸ்தர்களால் கட்டப்பட்ட மௌனமான சுவர்களின் பின்னே ஒருபெரும் நம்பிக்கை சகோதரத்துவமெனும் மகத்தான நம்பிக்கை—பரவிப் படர்ந்து முதிர்ச்சி அடைந்து வந்தது.

“தோழர்களே!”

அங்குமிங்கும் தீச்சுடர்கள் வெடித்துக் கிளம்பின; விரைவில் இவ்வுலகையே சூழ்ந்து பீடித்துக் கொள்ளும் பெரும்

நெருப்பாக—எல்லா மனிதர்களும் சோதரர்கள் என்ற உன்னதமான உணர்வுத் தீயாக—அது பரவப் பிறந்த சுடர்தான். ஆம்! உலகையே அப்பெரு நெருப்பு கவ்விக் கொள்ளும். நம்மையெல்லாம் அவலட்சணப் படுத்திய வஞ்சகத்தையும், வெறுப்பையும், கொடுமையையும் சுட்டுப் பொசுக்கி அது சாம்பலாக்கும். எல்லா இதயங்களையும் உருக்கி அதை ஒரே இதயமாக்கும். சுதந்திரத் தொழிலாளர்கள் கொண்ட, நன்கு பிணைக்கப்பட்ட ஒரே நட்புறவுக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உயரிய உன்னதமான ஆண் பெண்களின் இதயம் நேரிய, சீரிய இதயமாக இருக்கும்.

அடிமைகள் கட்டிய அந்த நகரின் தெருக்களில், கொடுமை அரசோச்சிய அந்த நகரின் தெருக்களில், மனிதனின் பரலும் அவனது வெற்றியிலும் நம்பிக்கையும் கொடுமை அழியும் என்ற உறுதியும், வலுப் பெற்று ஒங்கி வந்தன.

துயருற்ற, துன்புற்றுக் குழம்பிய அந்நகரின் வாழ்வில் ஒளிவீசும் தாரகையாக, வருங்காலத்தை முன்னறிவிக்கும் ஜோதியாக, அந்த எளிய, உள்ளமுருக்கும் சொல்லித்தது. ★

வாத்தியார்

இல்லை!

எனக்கு நல்ல குஷி! ஏன் என்று கேட்கிறீர்களா? நான் ரவுணுக்குப் படிக்கப் போகப் போகின்றேன்! அம்மா சொல்லிட்டா. அப்ப எனக்கு குஷி வராதோ? இதை உடனே ராசு, கந்தன், மாலினி எல்லோருக்கும் ஓடிப்போய் சொல்லவேணும் என்று துடிக்கிறேன். ஓ..... அவங்களுக்கு சொல்லிட்டா வாயை 'ஆ, என்று பிளப்பாங்க. அவங்களுக்கு இந்தக் கொலணிப் பள்ளிக்கூடத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியாது. சுத்த மக்குகள்! சுத்தியும் சுத்தியும் இந்தக் கொலணியைப் பத்தித்தான் கதைப்பாங்க.

'அங்கை குடு எரிஞ்சு போச்சு; இங்கை வயலிலை தண்ணி இல்லை; அந்த வயலை மாடு மேய்ஞ்சுபோச்சு.'

இப்படி ஒரே கொலணியைப்பற்றியும், வயலைப்பற்றியும்தான் கதைப்பாங்க. எனக்குப் போரடிக்கும். என்றாலும், கேட்டுக்கிட்டு இருப்பேன். ஏனென்றால் பிறகு நான் ரவுணைப்பற்றிச் சொல்லும்போது அவங்க கேட்கமாட்டாங்க!

எங்க அக்கா ரவுணுக்குத் தான் படிக்கப் போறவ. வெள்ளைத்தோடை ஒழும்பி குளிச்சிட்டு, வெள்ளைக் கவுணும் போட்டுக்கிட்டு கிளிணைக் போவா. எனக்குப் பொருமையா இருக்கும். பின்னை என்னவாம், அவமட்டும் ரவுணுக்குப்போக நான்மட்டுமா கொலணிப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போறது. நான்தான் அக்காவை பஸ் ஏத்திவிடுறது. லொட லொட என்றுவரும் அந்த ரவுண்பஸ்சில் அவ குஷியாகப்போவா எனக்கு அழகைவரும். இனிமே என்ன நானும்தான் ரவுணுக்குப் போகப் போகிறேனே!

நானும் ரவுணுக்கு முதல் போய் இருக்கிறேன். கோணை சர் கோயில் திருவிழாவுக்கு அம்மா, அப்பாவோடே போனான். சு!..... எம்மளவு சனம்! எனக்குச் சரியான பயம். அம்

மாவின் சீலையைப் பிடித்தபடி தான் நடந்தான். ஓம்..... தப்பினால் கடலுக்கை விழுந்து செத்துடுவன்!

ரவுணுக்குப் படம் பார்க்கவும் போறணங்க. எனக்குப் படம் என்றால் நல்லாப் பிடிக்கும். எம்சியார் படம் என்றால் எனக்கு உயிர். ஆஹ, அப்பா கனதரம் கூட்டிட்டுப் போக மாட்டார். இருந்திட்டுத்தான் கூட்டிட்டுப் போவார். அவர் மட்டும் ஒழிச்சு ஒழிச்சு அம்மாவுக்குத் தெரியாமை நல்லாப் படம் பார்ப்பார். ஒருமுறை பிடிபட்டு அம்மாவிட்டை நல்ல ஏச்சு வாங்கினார்! நான் நல்லாச் சிரிச்சன். அவையரும் சிரிச்சினம்.

இப்ப நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகவேணும். எந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு என்ற கேட்கிறீங்க. எல்லாம் இந்தக் கொலணியப் பள்ளிக்கூடத்துக்குத்தான் இந்த வருஷம் முடியும் மட்டும் இதுக்குத்தானே போய்த் தொலையவேணும்! ராசு, கந்தன், மாவின் எல்லாம் எனக்காக வாய்க்காலடியிலே காத்திருப்பாங்க. ஓ... நான் போகணும்.

'அம்மா! நான் போயிட்டு வாறன்' என்று சொல்லிவிட்டு ஓடுறன். ஒவ்வொரு நாளும் இப்படித்தான். அம்மாக்குக் கேட்காட்டிலும் கேட்டாலும் நான் இப்படித்தான் சொல்லிவிட்டு ஓடுவன்.

பள்ளிக்கூடம் வீட்டிலிருந்து கனதாரம். எப்படியானாலும் நடந்துதான் போகவேணும். ராசு, கந்தன், மாவின், நான் எல்லோரும் சேர்ந்து கதைத்துக்கொண்டு போவம்.

கிறவல் போட்ட பாதையாலே கனதாரம் நடக்கவே

ணும். சரியான கரைச்சல். காலிலை செருப்பு, சப்பாத்து போடாமை நடந்தா கால் நோகும். நானும் வெறும் காலோடைதான் நடக்கிறன். நான் மட்டுமா? ராசு, கந்தன் மாவின் எல்லோரும் வெறும் காலோடைதான் நடக்கிறம். கால் நோகும்தான்! அதனால் பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போகாமல் இருக்க முடியுமா? அக்கா மட்டும் பளபளவென்று மினுமினுக்க சப்பாத்து போட்டு 'டக்கு...டக்கு' என்ற சத்தத்தோடே நடந்து போவா. ஏனென்றால், அவரவன் பள்ளிக்கூடத்திலே படிக்கிறபடியா! நானுந்தான் இனி ரவுணுக்குப் போகைக்கே சப்பாத்துப் போடுவன். என்ன! சிரிக்கிறீங்களா? ரவுணுக்குப் போறதுண்டு அப்பா எல்லாம் வாங்கித் தருவார்தானே!

குபுகுபு என வாய்க்காலிலை தண்ணி ஓடுற அழகைப் பார்க்கணும். மடுவிலிருந்து தண்ணி 'ஓ, என்ற இரைச்சலுடன் பாயிற நேரம் மீன்கள் எல்லாம் துடித்துத்துடித்து விழும். சில மீன்கள் ரோட்டு அருகில் விழுந்து துடித்துக்கும். அதை நாங்கள் பிடிச்சவைச்ச அழகு பார்ப்பம். கையில் பிடிக்கும் நேரம் சில மீன்கள் சுள்ளென துடித்து கையிலிருந்து வழவி கீழே விழும், இந்த மீன்கள் எல்லாம் குளத்தில் நிறையவிருக்கும். விஷ நாளில் நாங்கள் குளத்தில்போய் நிறைய மீன்பிடிப்பம். பள்ளிக்கூடத்துக்கு வாய்க்காலிலிருந்து சின்ன மீன்கள் பிடித்துக்கொண்டுபோவம். வாத்தியார்பேசினவுடன் அதை எல்லாம் தூக்கிஎறிஞ்சுடுவோம்.

நீங்கள் எங்கடை கொலணியை வந்து பார்க்கவேணும். அப்படி என்ன அழகென்று கேக்கிறீங்களா? பச்சைப் பச்சை

லென்று தெரியும் வயல் வெளியும், இடைஇடையே தெரியும் கொலணி வீடும் பார்க்கிறதுக்கு அழகாகப் பசுமையாய் இருக்கும். அதுமட்டுமா அடர்ந்த காடு, எங்கடை மாட்டுக்கொட்டில் பள்ளிக்கூடம் எல்லாம் ஒரு அழகுதான்!

அப்படினா ஏன் ரவுணுக்கு போறேனென்று கேட்கிறீங்களா? பிறகு சொல்கிறேன். இப்ப சொல்லிட்டா நீங்க நம்பமாட்டீங்க! அப்படியொன்றும் பெரிய விஷயம் இல்லை! சும்மா சாதாரணம்தான்.

அதோ! எங்க பள்ளிக்கூடம் தெரியுது. ஒரே நீட்டா கட்டியிருக்காங்க. இடை இடையே பெரிய தூண். இதுதான் எங்கடை பள்ளிக்கூடம், எங்க பள்ளிக்கூடத்தில் மூன்று வாத்தியமார்தான் இருக்கினம். அவையள்தான் எங்களுக்கு மாறிமாறி படிப்பீக்கிறவை. ஒருவர் மொட்டைத்தலை. மற்றவர் வண்டியர், அடுத்தவர் நெடுவல் வண்டியர்தான் தலைமை வாத்தியார்.

நான், ராசு, கந்தன், மாலினி எல்லோரும் ஒன்றித்தான் படிக்கிறம். இன்று நேற்று? இல்லை! முதலாம் வகுப்பிலிருந்து இதோ ஐந்தாம் வகுப்பு வரை ஒன்றாகப் படிக்கிறம். நான்தான் அடுத்த வருஷம் பிரியப்போறன். ஒம்..... நான் ரவுணுக்குப் போகப்போறன்.

பள்ளிக் கூடத்துக்கு இன்னும் வாத்தியார் வரவில்லை. அவை வரும்படும் நாங்கள் விளையாடுவோம். ஓடிப்பிடிச்சு விளையாடுவோம், கள்ளன் பொலிசு விளையாடுவோம். அதிகமாக நான்தான் கள்ளனாக விளையாடுவேன். என்னோடு

முத்தனும் வருவான். நாங்க காட்டுக்குள் ஒழிச்சிட்டா, எங்களைப் பிடிக்கமுடியாது. கடைசியா வாத்தியார் வந்தவுடன் தான் நாங்கள் வெளிப்படுவம். வாத்தியார் வந்து எங்களை ஏசுவார். எங்களுக்குப் படிக்கத் தெரியாதாம். வயலிலேபோய் சேறு உழக்கத்தான் தகுதியாம் நாங்க பேசாமைக் கையைக் கட்டிக்கொண்டு நிற்பம்.

பாடம்படிக்க முதல் தேவாரம் படிப்பம். நான்தான் தேவாரம் படிக்கிறது. மற்றவர்கள் எழும்பி நின்று சொல்வார்கள். அதற்குப் பிறகுதான் பாடம்படிப்பம். தலைமை வாத்தியார் தமிழ் சொல்லித் தருவார். எங்களுக்கு தலை இடிக்கும்! ஒரு பாடம் நடந்து முடியத்தான் மொட்டைத்தலை வரும். அவர் ரவுணிலிருந்து பஸ்சில் வருவார். ஒன்பதுமணி பஸ்சில் ஏறி ஒன்பதுமுக்கால் அல்லது, பத்து மணிக்குத்தான் வருவார். வந்ததும் அலுவலகத்தில் உள்ள பெரிய கொப்பியில் கையெழுத்துப் போட்டுட்டு வந்து பாடம் சொல்லித் தருவார். ஒருநாள் நான் கொப்பியைப் பார்த்தேன் அவர் எட்டரை மணி என்று கையெழுத்துப் போட்டிருப்பார் தலைமை வாத்தியாரும் கையெழுத்துப் போட்டிருப்பார்.

நெடுவல் கொலணியில் தான் இருக்கிறவர். அவர் தன் தோட்டம், வயல் எல்லாம் பார்த்து முடித்து ஆடி ஆடி வருவார். அவரும் எட்டரை மணி என்று தான் கையெழுத்துப் போடுவார். எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கும். பள்ளிக்கூடம் தொடங்குவது எட்டரைமணிக்கு ஆனா, இவங்க ஒன்பது, பத்துக்கு வந்துட்டு இப்படிப் பொய்யா எழுதுறாங்களே? வாத்திவேலை எவ்வளவு சுகமானது? நானும்

வேலைக்குப்போறதுன்னை வாத்தியார் வேலைக்குத்தான் போவன். ஒம்..... அதுதான் சுகமானது.

இவங்க இரண்டு பேரும் வந்தவுடன் தலைமை வாத்தியார் தன்னுடைய அலுவலகத்துக்குள் போயிடுவார். நெடுவலும், மொட்டையரும் பாடம் சொல்லித்தருவினம். ஒருபாடம் இரண்டு பாடம்முடிய மொட்டையர் தன்னுடைய வயலைப் பார்க்கப் போயிடுவார். நெடுவல்தான் எல்லா வகுப்பையும் பார்த்துக்கொள்வார். ஆரும் சத்தம் போட்டால் பிரம்பால் சுளிரென அடிப்பார். ஒருமுறை நானும் அடி வாங்கினனான்.

ஒருநாள் நான் தலைமை வாத்தியாரைக் காண அலுவலகத்துக்குப் போனேன். அங்கே தலைமைவாத்தியார் மேசையின் மேல் கைபோட்டு படுத்திருந்தார். சுகமில்லையாக்குமெனக்கிட்டப்போய் பார்த்தேன். அவர் குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தார். உடனே நான் வகுப்புக்கு வந்துவிட்டேன். தலைமை வாத்தியார் இரவிலை எங்கோ பேரயிற்று நேரம் கழிச்சுத்தான் வாறதுன்னு கொலணியிலை கதைப்பாங்க. அதுதான்போலை அவர் பகலிலை நல்லாத் தூங்குறார்!

இப்படியே எங்க கொலணியிப் பள்ளிக்கூடத்தில் நாட்கள் கழிந்தன. அப்படினானு எப்படிப் படிச்சிங்க என்ற கேட்கிறீங்க? நாங்க எங்கை படிச்சது? முதலாம் வகுப்பில் ஆன, ஆவன்னு படிச்சது; இரண்டாம் வகுப்பில் ஒன்னும் ஒன்னும் இரண்டு என்று படிச்சோம். ஒவ்வொரு வருஷமும் நாங்கள் பாஸ் பண்ணிடுவோம். எங்க கொலணியிலை ஒருத்தரும்

பெயிலானது இல்லை! பாஸ்னானு எங்களுக்குக் குஷிதான்! இப்பவும் எங்களுக்கு ஏ. பி, சி சரியாய் தெரியாது! பெரிய கணக்கும் செய்யமாட்டம். என்றாலும் நாங்க ஒவ்வொரு வகுப்பும் பாஸ் பண்ணிடுவோம். எப்படினானு கேட்கிறீங்க? அதைத் தலைமை வாத்தியார்க்கிட்டைதான் கேட்கணும்.

நான் அண்டைக்கு தண்ணி குடிக்கப் போனேன். அப்ப எல்லா வாத்தியாரும் ஏதோ கூடிக்கதைச்சாங்க. நானும் பக்கத்தால்தான் போனேன்.

‘இவங்கள் என்னத்தைப் படிக்கப் போறங்க? பெரிய பி. ஏ; பி. எஸ்சியே படிச்சுக்கிழிக்கப் போறங்கள். ஏதோ இரண்டெழுத்துப் படிச்சுப் போட்டு வயலுக்கைதானே கிடக்கப் போறங்கள். நீங்கள் ஏதோ உங்கடை வேலையைச் செய்யுங்கோ. மாதம் முடிய சம்பளம் வரும். இவங்களோடை முழு நேரமும் கத்தவும் ஏலாது.’ என்று தலைமை வாத்தியார் சொன்னது என் காதில் விழுந்தது. எனக்கு வருத்தமாய் இருந்தது. நாங்க படிக்க மாட்டாமாம்? அப்ப மனம் நோகாதோ?

ஐந்தாம் வகுப்பும் இந்தத் தவணையோடை முடிஞ்சது. எல்லாரும் பாஸ்! அடுத்த வருஷம் நாங்க எல்லாரும் ஆறாம் வகுப்பு. ராசு, கந்தன், மாலினி எல்லோரும் என்னை விட்டுவிட்டு ஓடுறங்க. அவங்க முதலில் வீட்டைபோய் அம்மாட்டை சொல்லணுமாம். நானும் சொல்லணும்தான், அதுதான் ஓடுறன். ஆனா, அவங்களோடை வேகமாகஓடமுடியல்லலை. அவங்க என்னை முந்திட்டாங்க!

விட்டை வந்ததும் மூச்சு இரைக்குது. அவ்வளவு தூரம் ஓடிவந்திருக்கேன். அம்மாட்டைப்போய் சொல்லலாம். அப்பதான் புதுச் சட்டை வாங்கித் தைப்பாங்க. அப்போ, ரவுணுக்குப் போகும் போது கிளிஓப் போட்டுட்டுப் போகலாம்! நான் மெதுவாக குசினிக்கை போகக் காலைத் தூக்கி மெதுவா வைக்கிறேன். அப்பா ஏதோ கதைக்கிறார்.

‘அடுத்த வருசம் அவனை ரவுணுக்கு அனுப்பமுடியாது! இந்தமுறை வேளாண்மை படுமோசம். அவனை எப்படி அனுப்ப முடியும்? பெரியவள் அடுத்த வருசம் சோதனை எடுக்கிறாள். அதோடை அவள் விட்டை நிற்பாள். அப்ப, அவனை ரவுணுக்கு அனுப்பலாம். அடுத்த வருசம் இரண்டு பேரையும் விடுறது என்றால் கன செலவு வரும். என்ன?’

எனக்கு ‘திக்’ என்று இருந்தது. அப்ப நான் ரவுணுக்கு போக முடியாதோ? அதோ அம்மா ஏதோ சொல்லு.....

‘அப்பசரி. நீங்க சொல்றதும் நியாயம்தான். என்றாலும் இந்தக் கொலணிப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பீக்கவும் வாத்தி

மார் இல்லை! இருக்கிறவங்களும் சரியில்லை! காசைப்பார்த்தா...’

‘நீ என்ன தங்கம்? காசு என்ன எங்கட்டை கொட்டியா இருக்கு? அவனை அனுப்பறதுன்னு எவ்வளவு செலவு வரும் சொல்லுபாப்பம்? இந்தமுறை மட்டும் தானே படிப்பீக்க வாத்தியார் இல்லாட்டி நாம் என்ன செய்ய முடியும்?’

‘ஊம்.....’

அம்மா ஊம் என்றது கேட்டது. அம்மாவும் சம்மதிச்சிட்டா காகில்லாட்டி ரவுணுக்குப்போய் படிக்க முடியாதோ? எனக்குக் கண்ணீர் வருகுது. நான் மெதுவாகத் திரும்பிட்டேன். அழுகை அழுகையாக வருகுது. பின்னை என்னவாம்? நான் எவ்வளவு ஆசையாய் இருந்தேன். ரவுணுக்குப் போறதுக்கு. இந்தப் படிப்பீக்க வாத்தியார் இல்லாத பள்ளிக்கூடத்திலையா அடுத்த வருஷமும் மட்டை அடிக்கனும்? நான் தனிமையில் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறேன். வேறென்ன செய்ய முடியும்? அதுதான் அழுகிறேன்.

ராசு, கந்தன், மாலினிக்கு என்னெண்டு சொல்லுவேன்? நீங்களே சொல்லிடுங்கோ! என்ன?

★

மலையாளம்: எம். கங்காதரன்.

தமிழில்: ரவீந்திரன்

ஒரு பாலத்தைப் பற்றிய மகா காவியம்

முதலாம் உலக மகாயுத்தத்தின் பொழுது போனிஸ்யா நாட்டில் ஸராஜேவோ நகரத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவில் ட்ரினா நதியின்மீது கட்டப்பட்டிருந்த பாலம் வெடிவைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது. அந்தப் பாலத்தைப் பற்றியும், அதன் சுற்றுப் புறங்களைப்பற்றியும் நிலவிவருகின்ற ஐந்து நூற்றாண்டுகளின் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட, 'ட்ரினா நதியின்மீது ஒரு பாலம்' என்ற நாவல் அதனுடைய ஆசிரியரான இவே ஆண்ட்ரிசுவுக்கு 1961-ஆம் ஆண்டின் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசைப் பெற்றுத் தந்தது.

இருநூற்றைம்பதடி நீளமுள்ள, பத்தடி அகலமும், பதினொரு உறுதியான கமான்களும் உடைய கற்பாலத்தின் கீழே ட்ரினா நதியில் நீல நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப்பாலத்தின் ஒருபகுதியில் விஷகிராத் நகரமும், எதிர்ப்புறத்தில் ஸரா

ஜேவோ நகரத்திற்குச் செல்லும் பாதையும் அமைந்திருந்தன.

விஷகிராத் நகரத்தில் துருக்கியர்களும், ஸெர்புக்களும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். துருக்கியர்கள் முஸ்லிம் மதத்தினர். ஸெர்புக்கள் கிறிஸ்தவர்கள். இரு மதத்தினருடைய இளமைப் பருவங்களும் அந்தப் பாலத்தின் மீதோ, அதன் சுற்றுப் புறங்களிலோ கழிந்தன. அவர்கள் அந்தப் பாலத்தினருகில் மீன்பிடிப்பார்கள்; காமான்களின் பொந்துகளிலிருந்து புரூக்களைப் பிடிப்பார்கள், அந்தப் பாலத்தின் ஒவ்வொரு பாகமும் குழந்தைகளுக்கு மிகவும் பழக்கமானவை; அதனைச் சூழ்ந்துகொண்டு மெய்மறந்து போன மனோகரமான பழங்கதைகளெல்லாம் அவர்களுடைய நினைவை விட்டு அகலாதவை.

பாலத்தின் வேர்கள்

அந்தப் பாலம் முகம்மது பாஷா என்று அழைக்கப்படுகின்ற வஸீரால் கட்டப்பட்ட

டது. அந்த நகரத்தைச் சுற்றி உயர்ந்து நிற்கின்ற மலைகளுக்கு அப்பால் உள்ள ஸொக்கோ னோவிசி என்ற கிராமத்தில் தான் வலீர் பிறந்தார். வலீரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி 'ராதி' என்ற சிற்பி அந்தப் பாலத்தைக் கட்டும் பொறுப்பினை ஏற்று செவ்வனே முடித்தார். அப்படிப்பட்ட ஒரு உறுதியான பாலத்தைக் கட்டிய கட்டிடக் கலைஞன் 'ராதி' நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாரென மக்கள் பெருமப்பட்டுக் கொண்டனர், படகுக் காரர்களின் தேவதை பாலம் கட்டப்பட்டபொழுது பலவகையான நாசங்களை உண்டாக்கினான், முடிவில், ஸ்தோஜ ஒஸ்தோஜ என்ற இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பிடித்துப் பாலத்தின் நடுத் தூணிற்ருள் அடைத்தால் சகலவிதமான சிதைவுகளும் தவிர்க்கப்படலாமென ராதியினுடைய செவியில் ஏதோ ஒரு சக்தி ஓதியது. வலிரினுடைய ஆட்கள் அந்தக் குழந்தைகளைத் தேடி நாடுமுழுவதும் அலைந்தனர். அதற்கும் ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது. தாயிடம் பால்குடித்துக் கொண்டிருந்த அவர்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்தனர். அந்தத் தாய் தனது நெஞ்சில் அறைந்துகொண்டுகதறியபடியே விஷகிராத் நகரம் வரை தொடர்ந்தாள், ராதியிடம் முறையிட்டாள். இருப்பினும் குழந்தைகளைத் தூணுக்குள் அடைத்துவிட்டனர், உடனே ராதி ஒரு காரியம் செய்தார். அந்தத் தூணில் இரண்டு பெரிய துவாரங்களைச் செய்தார். அதன்வழியாக அந்தத் தாய் குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டினான். இன்றும் சிலசமயங்களில் அந்தத் தூணிலுள்ள துவாரங்களின் வழியாக வெண்மையான

திரவம் கசியும். பெரியவர்கள் அதனைச் சுரண்டி திரவமாக்கி விற்பார்கள். முலைப்பால் இல்லாத தாய்மார்களுக்கு அது மிகவும் நல்லது எனக் கருதப்பட்டது.

பாலத்தின் நடுப்பகுதியில் உள்ள தூணின்கீழ் இருட்டறையொன்றில் ஒரு காட்டுப் பூதத்தை அடைத்து வைத்திருக்கிறார்களென்று குழந்தைகள் நம்பினார்கள். அந்தத் தூணில் உள்ள துவாரங்களின் வழியாகக் கண்களை 'இமைக்காது பார்த்தால் அந்தக் காட்டுப்பூதத்தை யார்வேண்டுமானாலும் காணலாம். அப்படியாரும் அதைக் கண்டதில்லை. சிறுவர்கள் தங்களுடைய கணவுகளில் காட்டுப் பூதத்தைக் காண்பார்கள், அதன் காரணமாகப் படுக்கையில் சிறுநீர் பொழிந்துகொண்டு அவறுவார்கள்.

பாலத்தின் அருகிலுள்ள நதிதீரங்களில் பெரிய அளவில் வட்ட வடிவமான குழிகள் காணப்படும். அவைகள் பழங்காலத்தில் மானிடர்களல்லாத வீரப் பெருமக்கள் ஓட்டிச் சென்ற குதிரைகளின் காலடிச் சுவடுகள் என மக்கள் அவற்றை கருதினார்கள். ஸெர்புக்களுடைய குழந்தைகள் கால்யேவிச் மார்க்கோ என்ற புராதனக் கிறிஸ்தவனுடைய குதிரையின் காலடிச்சுவடுகள் எனக்கருதினர் அந்தவீரன் முன்பொருகாலத்தில் மலையுச்சியில் இருந்த கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தான். அவன் ஒருநாள் சிறையிலிருந்து தப்பிக் குதிரையில் ஏறி மறைந்துவிட்டான். அவனுடைய குதிரை ட்ரினா நதியைக் கடக்கவேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில் அன்று பாலம் அமைக்கப்படவில்லை.

துருக்கியக் குழுந்தைகளுக்கு இக்கதையில் நாட்டம் இல்லை, (கிறிஸ்தவனுக்கு அவ்வளவு வலிமையுள்ள குதிரை எங்கே கிடைக்கப்போகிறது) அந்தச் சுவடுகள் 'ஐர்ஸ்லஸ் ஆலிஜ்' என்ற வீரனுடைய சிறகுகள் முனைத்த குதிரையினுடையவை எனத் தீர்மானமாக நம்பிவந்தனர்.

நதியின் இடது கரையில் பாதையின் ஓரத்தில் சற்று உயரத்திற்கு மேலொன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதனை ராடிஸோவினுடைய கல்லறை எனக் கிறிஸ்தவர்கள் நம்பினார்கள். அந்தப் பாலத்தை வலீர் கட்டிக் கொண்டிருந்த பொழுது, அவருக்கு எதிராகத் தலைமை வகித்துப் பல நாசங்களை விளைவித்தவன் ராடிஸோவ். அவன் மூர்க்ககுணமும் வியத்தக்க ஆற்றலும், பராக்கிரமமும் உடைய மந்திரக்காரன். வாள்வீசி அவனை வெட்டி வீழ்த்த யாராலும் முடியவில்லை அவனை பிடித்துக்கட்டக்கூடிய வலிமையான கயிறும் இல்லை ஆகையால் துருக்கியர்களுக்கு அவனைச் சூழ்ச்சி செய்து கொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது, தூங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது எல்குக்கயிற்றில்கட்டிவேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த நதியில் மூழ்கடித்துவிட்டனர். (எல்கின் முன்பு மந்திரசக்திகள் பயன்றுப் போகுமென்ற நம்பிக்கை வஞ்சிக்கப்பட்ட அந்த வீரனுடைய கல்லறையில், வருடந்தோறும், ஏதேனும் ஒருநாளில் மின்னல் ஒன்று தோன்றி அவனுடைய கல்லறையைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதைக் கிறிஸ்துவப் பெண்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு வேதனையின் நினைவு

அந்த உயர்ந்த மேட்டின் மீதுதான் ஷெய்க்கத்தூர் ஹானிஜ் என்ற துருக்கிய வீரன் போரிட்டு மடிந்தான் எனத் துருக்கியர்கள் கருதுகிறார்கள். அந்த மாவீரன் பலம்பொருந்திய எதிரிகளின் படையை எதிர்த்துப் போரிட்டு வீரசுவர்க்கம் அடைந்தான். மீண்டும் பகைவர்கள் தங்களது நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தால் அந்தவீரன் உயிர்பெற்று எழுவான் எனத் துருக்கியர்கள் நம்புகிறார்கள்.

பெரியவர்களுக்கும், பாலத்திற்கும் உரிய பந்தங்கள் பல வகைப்பட்டவை. மனத்திற்கினிய கடந்தகால வாழ்வுச் சலனங்களை நினைவுபடுத்தும் சின்னமாக அந்தப் பாலம் நின்றது. அன்றைய காட்சிகள் சிருங்காரமான குறும்புகள், இரகசியப் பேச்சுக்கள், பிணக்குகள், சமாதானங்கள், ஏகாந்தமான சூழ்நிலையில் பாடிய பாட்டுக்கள்— இவைகளுக்கெல்லாம் அந்தப் பாலம் சாட்சியாய் விளங்குகிறது. அந்தப் பாலத்தின் மீதுதான் நகரத்தைச் சேர்ந்த முதிர்ந்த தலைமுறையினர் கூடிவிவாதித்தனர். திருமணக்கூட்டம் பாலத்தைக் கடந்து செல்லும்பொழுது அதன் நடுப்பகுதியில் சற்று நின்றறிவிட்டுத்தான் செல்லும். பிணத்தை தகனம் செய்வதற்காக எடுத்துச் செல்பவர்களும் அங்குள்ள பெஞ்சுகளில் அமர்ந்து வாழ்வின் நசிவைப் பற்றிச் சிந்திப்பார்கள்.

'பாலத்தின் நடுவிலுள்ள பகுதியே அதன் இதயம். பாலம் அத்தப் பட்டணத்தின் இதயம். அந்தப் பாலம் எல்லோருடைய இதயங்களிலும் குடிக்கொண்டுள்

ளது' என்ற உண்மையைத் துருக்கியிலிருந்து வந்த யாத்திரிகள் ஒருவன் முன்பு எழுதி வைத்திருந்தான். அது மிகவும் பொருத்தமானதாகும். அந்தப் பாலம் நகரத்தின் வாழ்க்கையை இயங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

1916-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் பத்து வயதுடைய ஒரு சிறுவனின் மனத்தில் பாலத்தைப்பற்றிய கனவு உதித்ததாக ஊகிக்கப் படுகின்றது. குழப்பமுற்றிருந்த துருக்கியப் பேரரசினைச்சார்ந்த படைவீரர்கள் அவனை 'ஸொக்கோலோ வீசி, என்ற கிராமத்திலிருந்து அழைத்துக் கொண்டு சென்றனர் அவன் இஸ்தாம்பூலில் தலைமை வகிக்கப்பட வேண்டியவன் ஆகவே அவனை அங்கு அழைத்துச் சென்றனர். இருகரைகளையும் தொட்டு வழிந்தோடிய ட்ரினாதித் தீரத்தைக் கடப்பது மிவுகம் கடினமாகத் தோன்றவே, அங்கேயே அவர்கள் நீண்டநேரம் தங்கவேண்டியதாயிற்று அந்தச்சிறுவனின் மனத்தில் அப்பொழுது ஒரு வேதனை தோன்றியது—கத்தியினால் நெஞ்சைக் கீறுவது போன்ற ஒரு வேதனை நீண்டகாலம் வரை அந்தவேதனை அடிக்கடி தோன்றி அவனை வருத்தியது அன்றைய சிறுவன் தான் பிற்காலத்தில் முகமது பாஷா என்ற பெயருடைய 'மகான் வஸீர்' ஆனார். முன்பொருமுறை அவருடைய மனத்தில் வேதனையை உண்டாக்கிய அந்த இடத்தை அவர் மறக்கவே இல்லை ஒருசமயம் அவரைக் கடுமையாக வாட்டியது—அந்த இடத்தில்— ட்ரினாதினின்மீது ஒருபாலத்தைக் கட்டிவிடுவதெனவஸீர் தீர்மானித்தார்.

அந்தவருடமே வஸீரின் கட்டளைப்படி விஷகிராத் நகரத்

திற்கு அருகில் ட்ரினாதினின்மீது ஒருபாலம் கட்டும் வேலை தொடங்கியது. கிழக்குப்பக்கமாக உள்ள போஸ்னியாவை இணைக்கின்ற அந்தப் பாலத்தைக் கட்டிமுடிக்க ஐந்து வருடகாலம் ஆயிற்று.

குளிர்ச்சி இல்லாத செடி

பாலம் கட்டவந்த கூலிகளின் தலைவன் சிறிதும் இரக்கமில்லாதவன். அவன் வந்ததும் வராததுமாக, அங்கு வேலை செய்கின்றவர்களை மிரட்டியும், திட்டியும், அடித்தும் கேவலமாக நடத்தினான். பசிய கண்களும், சிவந்த முகமும், துடிக்கின்ற பயங்கரமான மீசையும் கொண்ட அந்தத் துருக்கியனைக் கண்டு அவர்கள் அஞ்சினார்கள். அவனுடைய குரல் அவர்களை அதிரவைத்தது.

'நான் ஒரு துரோகி என்பதையும், இரத்த வெறி பிடித்தவன் என்பதையும் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்..... நீங்கள் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மை..... எனது செடியின் கீழே குளிர்ச்சியே இல்லை..... அவன் இப்படியெல்லாம் முழங்குவான்.

அந்தக் கொடியவனுடன் 'தொஸுன் இபன்டி' என்ற சிற்பியும் இருந்தான். அந்தச் சிற்பி பிரசங்கம் செய்யமாட்டான். தனது தொழிலைத் தவிர்த்து வேறெதையும் சிந்திப்பதில்லை. கேட்பதும் இல்லை. பிற விடயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற அக்கறை இல்லாதவனாக தனது பணியை ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டிருப்பவன் என்பதை மற்றவர்கள் உணர்ந்தனர். பல்வேறு தொல்லைகளுக்கிடையில் மூன்று ஆண்டுகள் ஓடிமறைந்தன. மக்கள் அலுத்துப்போய்விட்டனர். கூலியில்லாமல் வேலைசெய்த

ஸெர்புக்கள் நலிந்துவிட்டனர். அவர்களுடைய வீட்டுப் பெண்கள் முற்றத்தை விட்டுக்கூட இறங்கமுடியவில்லை. அந்தப் பகுதியெங்கும் மக்களின் தாகம் நிறைந்த பரபரப்பான கண்களையே காணநேர்ந்தது அன்றற்படுகின்ற ஸெர்புக்களுக்கு மத்தியில் 'யூனிஸ்ட்' கிராமத்திலிருந்து வந்த 'ராடிஸோவும்' தென்பட்டார். இருள்படிந்த முகமும், சோகம் குறைந்த கண்களும், சற்றுக் குனிந்தபடியே தலையை இடமும், புறமும் அசைத்தபடி வேகமாக நடக்கின்ற சுபாவமும் உள்ள சிறிய மனிதர். அவர் கூலிகளிடையே மனநிறைவை உண்டுபண்ண முயன்றார்.

அந்தவருடும் சாரல் காலத்தின்பொழுது சில பிரச்சனைகள் தோன்றின. வெள்ளத்தின் தேவதை பாலத்தின் வேலைகளை நாசப்படுத்தினாள். பகலில் கட்டி முடிக்கப் பட்டவைகளை யெல்லாம் அவள் இரவு நேரத்தில் அழித்தாள். அதே சமயத்தில் ஆங்காங்கு பூசல்களும் வெளிப்படையாக ஆரம்பமாகின. கட்டி முடிக்கப்பட்ட பகுதிகள் தகர்ந்து அழிந்தன. கருவிகளை இருப்பிடத்திலிருந்து மறைந்து கொண்டிருந்தன. 'பாலத்தை எவராலும் கட்டிமுடிக்க முடியாது' என்ற பிரச்சாரமும் வளர்ந்தது முஸ்லிம்களும் கிறிஸ்தவர்களும் அந்தப்பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டனர். அதனை எல்லோரும் வரவேற்றார்கள். அரசன் நினைத்ததுபோல எதுவும் நடக்காது என்பதை அறிந்து கொண்ட மனிதர்களுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி.

அருகில் இருந்த கிராம மொன்றில் கன்னிப் பெண்ணொருத்தி சருவுற்றிருந்தாள். அவள் இரட்டைக்குழந்தைகளைப் பெற்ற

றெடுத்தாள். இரண்டுமே ஆண்பிள்ளைகள். உதவிக்கு வந்த பெண்கள் குழந்தைகளை மறைத்துவைத்தனர். ஆனால் இரண்டு திண்களுக்குப் பிறகு அந்தப் பெண், குழந்தைகளைத் தேட ஆரம்பித்தாள். முடிவில் குழந்தைகளை துருக்கியர்கள் பாலங்கட்டிக்கொண்டிருந்த இடத்திற்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டனர் என யாரோ சொல்ல, அவள் அங்குசென்று, மற்றவர்களிடம் குழந்தைகளைத் தருமாறு கேட்டாள், அவளுடைய சோகநிலையை உணராத அவர்களைப் பார்த்துத் தனது உடைகளைக் களைந்து, பால்வடியும் மாப்பகங்களின் காட்டினாள். மாப்பகங்களின் துடிப்பும், அவற்றில் துளிர்க்கும் பாலும் அருவருப்பாகத் தோன்றின. அவளுடைய குழந்தைகளைப் பாலத்தின் தூண்களுக்குக் கீழேவைக்கவில்லையென்று கூறியும் அவள் நம்பவில்லை.

சினம்கொள்ளும் தேவதை

பாலத்திற்கு மேலும் மேலும் சிதைவுகள் உண்டாகின துருக்கியத் தலைவன் கோபத்தால் துள்ளினான். ப்லஜ்வா கிராமத்தினரின் தலைவனை அழைத்துவந்து அடித்தான். துருக்கியத்தலைவன் எச்சரித்தான்; மூன்று நாட்களுக்குள் தேவதையின் குழப்பமெல்லாம் அடங்கிவிட்டால் பாலம் கட்டப்படுவதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள உயர்ந்த சாரத்தில் ப்லஜ்வாத் தலைவனைத் தூக்கி விடுவேன் என்றான்.

அன்றிரவு எல்லோரும் மிகுந்த சிரத்தையோடு காவலிருந்தனர். ஒரு நிமிடம்கூட உறங்காது விழித்திருந்தனர். இரண்டு இரவுகள் பயனேதும் இன்றிக் கழிந்தன. தாம் தூக்

கில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை ப்லவஜவாக்காரன் கற்பனை செய்துபார்க்கத் தொடங்கினான் ஆனால் மூன்றாம் நாள் இரவு ப்லவஜவாக்காரனுடைய முயற்சி வீண்போகவில்லை. பாலத்தை அழித்துக்கொண்டிருந்த ஒருவனை அவர்கள் பிடித்துவிட்டனர். அவன் தான் ராடிஸோவ்.

அவனைத் துருக்கியர்களின் முன்பு கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். சில கேள்விகளைக் கேட்ட பொழுது வேறுசில கதைகளைச் சொல்லி மழுப்பினான். பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புத் துண்டுகளை இடுக்கியில் எடுத்துவந்து அவனுடைய நெஞ்சில் வைத்து அழுத்தினார்கள். சதை கரிந்து தீய்ந்தது. அவனுடைய வாய் விகாரமடைந்தது-விலா எலும்புகள் முறிவது போன்று உணர்வுதோன்றியது. ராடிஸோவ் தனது குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால் அவனுடன் இருந்த வேறொருவனின் பெயரெமட்டும் சொன்னான். அவனுடைய வீட்டைப் பற்றியோ, கிராமத்தைப்பற்றியோ எதுவும் சொல்லவில்லை.

காவற்காரன் மீண்டும் பழுப்பேறிய இரும்புத் தண்டுசளைக் கொண்டுவந்தான். மீண்டும் ரோமமும், சதையும் கருகின.

மெர்ஜான் என்ற நாடோடி ஒரு சிறிய இடுக்கியை எடுத்து வந்து ராடிஸோவின் நால் நகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நசுக்கினான். அவன் பல்லைக் கடித்த படி நின்றிருந்தான். உடல் விறைத்தது சற்றுப் பொறுத்து எதையோ முன்கினான்.

'என்னது?..... என்னது சொன்னான்?' ப்லவஜவாக்காரன் கேட்டான்.

'ஒன்றுமில்லை நீங்கள் எப்படி நேரத்தைப் போக்குகிறீர்கள் என்று'

பின்பு ராடிஸோவைத் தூக்கிலிடும்படி துருக்கியத் தலைவன் கூறினான்'

கீழே—சுற்றி நின்றுகொண்டிருந்த கூலிக்காரர்களால் எதையும் காணமுடியவில்லை. தூக்கு மரத்திற்கு அருகில் ஏற்பட்ட சப்தம் மட்டும் கேட்டது. இருப்பினும் உணர்ச்சியற்றவர்களாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ப்லவஜவாக்காரன், மெர்ஜானைத் தொடர்ந்து சென்று எல்லாக்காரியங்களையும் செய்துமுடித்தான். சிறிதளவு இரத்தம் மட்டும் மரத்தில் படிந்து வழிந்துகொண்டிருந்தது. ராடிஸோவ் இன்னும் சாகவில்லை. அவன் போதையில் இருப்பவனைப்போலக் கிடந்தான். பற்களை நெறித்துக்கொண்டு முன்கினான்.

'துருக்கிகளே..... நீங்கள் நாய்களைப்போல சாவீர்கள்... நாய்களைப்போல.....'

ப்லவஜவாக்காரன் அந்த இடத்தைவிட்டு இறங்கித் துருக்கியத் தலைவனிடம் சென்று முழுவதையும் கூறினான். அவன் பதிலேதும் கூறாமல் குதிரையில் அமர்ந்து மறைந்தான். எல்லோரும் சென்றபின்பு ப்லவஜவாக்காரன் தனக்கு முன்பாக இருந்த அந்த இடத்தைப் பார்த்து பீதியடைந்தான். தூக்கில் தொங்கியது தாமல்ல, மற்றொருவன் என்பதை அவனால் உணரமுடியவில்லை. தான் சுதந்திர மனிதன்தானா என்பதை மீண்டும் மீண்டும் சோதனை செய்து பார்த்தான். அவனுடைய கைகால்கள் படபடத்தன. ஓடினான் தாவினான்; சிரித்தான் உச்சகருதியில் கூவினான்.

(வளரும்)

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஏப்ரல் மாதம் 12-ஆம் தேதி முதன் முதல் மனிதன் விண்வெளியில் பறந்து சென்றான். இந்தப் பத்து ஆண்டுகளில் விண்வெளி ஆய்வில் எத்தனை எத்தனையோ முன்னேற்றம் காணப்பட்டுள்ளன முதல்விண்வெளிப் பயணத்தின் 10 - ஆம் ஆண்டு நிறைவையொட்டி இந்தக் கட்டுரையைக் கீழே தருகிறோம்.

— ஆசிரியர்

ககாரின் இந்த நூற்றாண்டின் கொலம்பஸ்

யூரி மாரினின்

கொலம்பஸ் மேற்கொண்ட ஆய்வுப் பயணத்திற்கும், யூரி ககாரின் மேற்கொண்ட ஆய்வுப் பயணத்திற்கும் இடையே ஏறக்குறைய 5 நூற்றாண்டு கால இடைவெளி உள்ளது. இந்த 500 ஆண்டுக் காலத்திலும் மனித குலத்தின் முன்னேற்றம் துரித கதியில்தான் இருந்து வருகிறது. இந்த இருவேறு ஆராய்ச்சிப் பயணங்களை ஒப்பிடுவது மேலோட்டமானது, செயற்கையானது, அதீதமானது என்று எண்ணத் தோன்றலாம். பார்க்கப்போனால், இந்த இரு ஆய்வுப் பயணங்களிடையே ஒற்றுமைகளைவிட, வேற்றுமைகளே அதிகம். வேண்டா வெறுப்புடன், ஸ்டேபின் மன்னர் அளித்த ஆதரவைக் கொண்டு தன்னலமறுப்புடன், 90 மாலுமிகளைத்

துணையாகக் கொண்டு — அதிலும் பெரும்பாலோர் தண்டனை பெற்ற குற்றவாளிகள் ஆவர்— முழுப் பொறுப்பையும் தானே மேற்கொண்டு சென்ற தன்னந்தனியான மனிதன் கொலம்பஸ்.

நன்கு தயாரிக்கப்பட்ட தொரு விண்வெளிப்பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கென, சிறந்த மனிதன் என்று தேர்ந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு, சோஷலிச அரசால் மாபெரும் பொறுப்பை ஏற்ற மனிதன் யூரி ககாரின்.

தாரதேசமான இந்தியாவின் செல்வச் செழிப்புக்குப் புது வழி காண்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு புறப்பட்டான் கொலம்பஸ்; ஆனால் விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப முன்னேற்றத்திற்கான புதிய வழிகளை ஆராய்

வதையே கருத்தில் கொண்டு புறப்பட்டான் யூரி ககாரின்: அதாவது, ககாரினது பயணத்தில் அற்பமான பண ஆசையோ சொத்து சுகம் தேடும் ஆசையோ கிடையாது.

இந்தியாவிற்குப் புதிய வழி காணப் புறப்பட்ட கொலம்பஸுக்கு உறுதுணையாக இருந்தவை எவை? இவ்வுலகம் பந்து வடிவமுடையது என்று புராதன விஞ்ஞானிகள் கூறிய ஆதாரத்தினடிப்படையில் அவனது சொந்த கற்பனையிலும், சிந்தனையிலும் எழுந்த உணர்வுப் பொறிகள்; டோஸ்கனிலியின் பூகோளப் படம்; எத்தனை எத்தனையோ வாய்மொழி வந்த கட்டுக் கதைகள்; அவனது காலத்தைச் சேர்ந்த கடற் பயணிகள், மாலுமிகள் ஆகியோர் கூறிய, முரண்பட்ட, தெளிவற்ற பல கதைகள்; இவற்றைத் துணைகொண்டுதான், 'புது உலக'ப் பயணம் புறப்பட்டான் கொலம்பஸ்.

ஆனால் விண்வெளிப் பாதையில் முதன்முதல் பயணம் புறப்பட்ட ககாரின், மிகத் துல்லியமான கணக்கீடுகளையும், மறுக்கமுடியாத விஞ்ஞான முடிவுகளையும், மனித குலம் அதுகாறும் சாதித்திருந்த தொழில் நுட்ப முன்னேற்ற சாதனைகளையும் நம்பினார்.

அந்தந்தக் காலத்திற்கும், சமூக அமைப்பிற்கும், விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்திற்கும் இயைந்த அடிப்படை வேறுபாடுகள்தான் அவை.

எனினும், கிரிஸ்டபர் கொலம்பஸ் மேற்கொண்ட சாண்டாமெரியா பயணத்தினையும், ககாரின் மேற்கொண்ட வேஸ்டாக் பயணத்தையும் நாகரீக வர

லாற்றின் அந்தந்தக் காலத்தில் அந்நிகழ்ச்சிகள் ஆற்றிய முக்கியமான பங்கினுக்காக, நாம் ஒப்பீட முடியும். தன்னைச் சுற்றியுள்ள உலகை ஆராயும் முயற்சியில், மனிதகுல வரலாற்றில் எத்தனையோ சம்பவங்களும், நிகழ்ச்சிகளும் பொதிந்து கிடந்தபோதும், இவ்விரண்டையும் போன்ற மிக முக்கியமான மைல் கற்கள் வேறு கிடையா: எழுத்து மொழியேயில்லாத சகாப்தத்தில், முதன்முதல் மனிதன் கற்களை உராய்ந்து நெருப்பைக் கண்டுபிடித்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை, இவ்விரு பயணங்களும் என்று கூறலாம்.

புராதன இதிகாச புருஷனான புரோமீதியஸ், கொலம்பஸ், ககாரின் இவர்களெல்லாம், மனிதனது பரிணாம வளர்ச்சியில்—விலங்கு நிலையிலிருந்து, பேரண்டத்தின் எஜமானாக வளர்ச்சியடையும் போக்கில்—மிக முக்கியமான கட்டத்தினைக் குறிப்பிடுகின்றன. குறிப்பிட்ட பிரதேச எல்லைக்குள் ஓரிடத்திலிருந்து வேறொரிடத்திற்குச் சுற்றித் திரிந்த ஆதிமனிதன் நெருப்பைக் கண்டுபிடித்தபோது, தனது சூழ்நிலையின் மீது ஓரளவு ஆதிக்கம் கொள்ளத் தொடங்கினான். பின்னர், மாபெரும் பூகோளக் கண்டுபிடிப்பு சகாப்தத்தின் போது, கொலம்பஸின் பயணம் தான்வாழும் பூமியை மேலும் நன்கு தெரிந்துகொள்ள மனிதனுக்கு உதவியது. மகத்தான விண்வெளிக் கண்டுபிடிப்பு சகாப்தத்தின் போது, ககாரினது சாதனை, தனது பூமியின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் மனிதன் புகுந்து ஆய்வுகள் நடாத்துவதை சாத்தியமாக்கிற்று.

ககாரின் முதன்முதல் விண்ணில் வலம்வந்து பத்து ஆண்டுகளே ஆகின்றன; ஆகவே மனிதன் விண்வெளியை வெற்றிகண்டு விட்டான் என்று அதற்குள் நாம் கூறுவது சாத்தியமல்ல. மனிதன் இருக்கும்வரை இனி இந்த ஆய்வுப் பயணம் தொடர்ந்து நடைபெறத்தான் செய்யும்.

எனினும், மனிதன் இன்னமும் பூமியையே முழுமையாக ஆராய்ந்த பாடில்ல. ஒருசில ஆராயப்படாத பகுதிகள் இன்னும் பூமியில் உள்ளன. அது மட்டுமல்ல. பூமியினுள்ளும், கடலின் அடித் தளத்திற்கும் சென்று மனிதன் ஆராய வேண்டி உள்ளது. ஒருசில மைல்கள் ஆழம்வரை தானே மனிதன் பூமியைச் சோதித்திருக்கிறான்.

பூரி ககாரினது முதற் பயணத்திற்குப் பின்னர் பற்பல விண்வெளிப் பயணங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு விட்டன. மனிதன் சந்திரனிலேயே தனது காலடியைப் பதித்துவிட்டான்; மனிதர்களுடன்கூடி நீண்ட கால விண்கழல் ஆய்வு நிலையம் ஒன்றை நிர்மாணிப்பதற்கு வெகு அருகே வந்துவிட்டான் மனிதன் அப்படிப்பட்டதொரு ஆய்வு நிலையத்தை கான்ஸ்தந்தின் சியால்கோஸ்க்கி 'காந்தர்வ மனிதன் குடும்பம்' என்று வர்ணித்தார். 'மெல்ல, மெல்ல தயங்கித் தயங்கி மனித குலம் முதலில் வாயு மண்டல எல்லையைக் கடந்து செல்லும்; அதன் பின்னர் எல்லா அண்ட வெளியையும் வெற்றிகாணும்' என்று சியால்கோஸ்க்கி கூறியதை இங்கு நீண்டகாலக் கூருதல் பொருத்தமேயாகும். முதல் பயணம் முடிந்து 10 ஆண்டுகள் ஆவதற்குள், அந்தத் 'தயங்கித் தயங்

கி'ச் செல்லும் காலத்தை மனிதன் என்றோ கடந்து வந்து விட்டான்.

கொலம்பனின் கடற் பயணமும், ககாரின் விண் பயணமும் தற்செயல் நிகழ்ச்சிகளல்ல நாகரீகப் பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கில் ஏற்பட வேண்டிய சாதாரண நிகழ்ச்சிகள் தாம் அவை; வரலாற்று ரீதியான அவசியத்தின் வெளிப்பாடுகளே அவை.

15-வது நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில், மிகவும் முன்னேற்றமடைந்திருந்த ஐரோப்பிய நாடுகள், அந்தக் காலத்தில் தாங்கள் அறிந்திருந்த நில எல்லைகளுக்கும் அப்பாற்சென்று தங்களை விரிவுபடுத்திக் கொள்ளும் 'பக்குவ' நிலையை அடைந்திருந்தன. உற்பத்தி சக்திகளது புறவய விதிகளின்படி அது நடைபெற்றே ஆகவேண்டும். அதேபோன்றதொரு நிலைதான் 20-வது நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்திலும் — முன்னே விட உயர் மட்ட நாகரீகத்தில் — எழுந்தது: இரு பெரும் அரசுகளான சோவியத் யூனியனும், அமெரிக்காவும், விஞ்ஞான, தொழில்நுட்பத் துறையில் பெருமளவு முன்னேறியிருந்தன. முதலில் தன்னியக்க ஆய்வு கலன்களையும், பின்னர் ஆளுடன் கூடிய கலன்களையும் அனுப்பும்படி அமைதிக்கு அவை திறன் பெற்றிருந்தன. வரலாற்றின் விதிகள் புறவயமானவை, எனினும் நிகழ்ச்சிகளின் மையத்திலிருக்கும் ஒரு தனிமனிதன், வளர்ச்சிப் போக்கை எடுத்துக் காட்டும் வரலாற்று நாயகனாக திகழ முடியும். அவனது பெயர் மனித குல வரலாற்றில் பொன்னை முத்துக்களில் பொறிக்கப்படுகிறது.

யூரி சுகாரின் ஒரு சோவியத் பிரஜை. முதன்முதல் விண்வெளியில் வலம் வந்தவன், முதன் முதல் சோஷலிசம் வெற்றிபெற்ற சோவியத் நாட்டைச் சேர்ந்தவன். முதன் முதல் பூமியின் செயற்கைத் துணைக்கோளை ஏவியதும், முதன்முதல் விண்வெளியில் மனிதன் வலம் வந்ததும், சோஷலிச சமூக அமைப்பின் சாதகங்களை எடுத்துரைப்பனவாகும். அமெரிக்காவைக் காட்டிலும் நான்கு மாதங்கள் முன்னராக, சோவியத் செயற்கைத் துணைக்கோள் செலுத்தப்பட்டது என்பதும், அமெரிக்க ஜான் கிளென்னின் பயணத்திற்கு 10 மாதங்கள் முன்னரே யூரி சுகாரின் விண்வெளியில் பயணம் செய்தார் என்பதும் மட்டுமே சோஷலிச அமைப்பின் பயன்களை எடுத்துக் காட்டி விடுவதாகாது. அந்த வரிசைக் கிரமம் மாறுபட்டுமிருக்கலாம்; அமெரிக்கா அதனை முதலில் செய்திருந்த போதும், அது சோஷலிசத்தின் நிலைகளைத் தாழ்வுறச் செய்துவிட முடியாது. தனது உற்பத்தி சக்திகளை உயர் பட்ச அளவுக்கு

விரிவடையச்செய்யும் ஒரு சமூக அமைப்பு சோஷலிச அமைப்பு என்பது நிரூபணமாகி விட்டது.

சோஷலிசத்தின் கீழ்த்தான் 40 ஆண்டுகளுக்குள், பின்தங்கிய அரைக்காலனி நிலையிலிருந்த, ரஷ்யா, இரு பெரும் விண்வெளி சக்திகளில் ஒன்றாகப் பரிணமிக்க முடிந்தது. மிக வளர்ச்சி பெற்றுள்ள அமெரிக்காவுக்கு எந்த வகையிலும் குறைந்துவிடாது, அதேபோல சில அம்சங்களில் மேம்பட்டும் சோவியத் யூனியன் நிற்கிறது. விசேஷம் என்னவெனில், விஞ்ஞான, தொழில் நுட்பத் துறையில் தனக்குப் போட்டியில்லை என்று அமெரிக்கா கருதிவந்த அந்தத் துறையிலும், சோவியத் யூனியன் அமெரிக்காவை மிஞ்சிவிட்டது ஆக, யூரி சுகாரின்து பயணம், விண்வெளியில் மனிதன் புகுந்ததன் சின்னம் மட்டுமல்ல; மனித குலத்தின் முன்னர் சோஷலிசம் திறந்து விட்டுள்ள பரந்த வாய்ப்புகளுக்கும் அறிகுறியாகத் திகழ்கிறது. ★

✿ அழகான அட்டைப் பெட்டிகள்
✿ பாவனைக்கேற்ற கைப் பைகளுக்கு

விஜயா இன்டஸ்ட்ரிஸ்

நேர்த்தியாக

புத்தகம் கட்டுபவர்கள்.

236, பழைய சோனகத் தெரு,

கொழும்பு

கவிதை நாடகம் சில வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

'கோடை', 'வேதாளம் சொன்ன கதை', 'கழீழியம்' 'புதியதொருவீடு'—இந்த நாடகங்கள் மேடையேறிய பிறகு, கவிதை நாடகங்கள் ரசிகர்கள் பலரின் கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளன. இந்த நாடகங்கள் நாலும் திடீரெனப் பிறந்தவை அல்ல. இவை தோன்றுவதற்கு முன்னரும் கவிதை நாடகங்கள் பல எழுதப்பட்டுள்ளன. ஒலி பரப்பானவை பல; மேடையேறியவை சில,

இன்று கவிதை நாடகம் பற்றிப் பேசுவோரிடையும் எழுதுவோரிடையும் சில தவறான தகவல்கள் புழங்கி வருகின்றன. அவற்றுட் சில முக்கியமானவை அல்ல. என்றாலும், சரித்திர உண்மைகளைச் சரியாக அறிந்திருப்பது எப்போதும் நல்லது. சரியான தகவல்களை அறிந்திருப்பதால் நயமுண்டே தவிர நட்பும் எதுவும் இல்லை. ஆகையால் எனக்குத் தெரிந்த சில வரலாற்று உண்மைகளை இங்கு எழுதுகிறேன்.

சென்ற சில ஆண்டுகளுக்குள் மேடையேறிய கவிதை நாடகங்களுள், சுவைஞர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது 'கோடை' ஆகும். அதனால், அதுவே முதலாவது கவிதை நாடகம் என்றும் பலர் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள், அந்த நாடகம் மேடையேறிய சமயத்தில் அதன் விளம்பரக் குறிப்புகளிலும் அதவே முதற் கவிதை நாடகம் என்று கூறப்பட்டது. ஆகையால், பலர் அவ்வாறே நம்பி, அதனை ஏற்றுக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், உண்மையோ வேறு.

கவிதை நாடகம் என்ற பெயருடன் முதல் முதல் மேடையேற்றியேற்றப்பட்டது. 'பாஞ்சாலி சபதம்'. இதை மேடையேற்றியவர்கள் திரு. எஸ். வி. சகஸ்ரநாமத்தின் 'சேவாஸ்டேஜ்' காரர்கள். இதற்குப் பிறகு கவிதை நாடகம் எதுவும் தென்னகத்தில் மேடையேறியதாக எமக்குத் தெரியவில்லை. எங்கேனும் சிற்றூர்களில் யாரா

வது செய்திருக்கலாம், சினிமாவை மட்டுமே பரமோன்றதபாவனையுடம் நோக்கும் வர்த்தக விளம்பர நகர கலாசாரத்தில், தமிழகத்திற்குட எங்கேனும் கவிதை நாடகங்கள்மேடையேறியிருந்தாலும், அவைபற்றிய செய்திகள் வெளியுலகத்துக்கு எட்டாமற்போயிருக்கலாம்.

அது எவ்வாறாயினும், நாடக இலக்கியமொன்றை உருவாக்குவதற்குத் தாம் செய்த முயற்சிகள் தோல்வியடைந்து விட்டன என்றும், இலங்கை இளைஞர்கள் இத்துறையில் வெற்றி பெறக்கூடும் என நம்பிக்கை தெரிவித்தும், திருச்சிக் கவிஞராகிய 'கலைவாணன்' எனக்கு ஒரு சமயம் எழுதியிருந்தார். அவர் பலப்பல கவிதை நாடகங்களை எழுதி வாடுவையில் ஒலிபரப்பியிருப்பதாக அவரே என்னிடம் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தக் காலத்தில் அவர் எழுதிய நாடகங்கள் இரண்டொன்றை நானும் கேட்டு ரசித்திருக்கிறேன். (உண்மையைச் சொல்லப் போனால், அவரது 'மணல் வீடு' என்ற கவிதை நாடகத்தைக் கேட்ட சூட்டோடு சூடாக நான் 1953-இல் எழுதிய 'நித்திலக் கோபுரம்' என்பதே இலங்கையில் முதல் முதலில் எழுந்த கவிதை நாடகமாகும்.) தரமான கவிஞரான 'கலைவாணனே' இப்படி மனமொடிந்து போகுமாறு செய்யும் சூழ்நிலை தமிழகத்தில் நிலவுகிறது. இதற்கான காரணங்கள் புறம்பாக ஆராயப்பட வேண்டியவை. ஆனால் நாம் இப்போது கவனிக்க வேண்டிய உண்மை ஒன்று உண்டு. பொறுப்பான நாடக மன்றங்கள் நம்பிக்கை வைக்குமளவுக்கு, மேடைக்கு உகந்த கவிதை நாடகங்களை எழுதித்தர வல்ல எழுத்தாளர் ஒருவரும் தென் தமிழ் நாட்டில் இப்போது இல்லை; இதுவே அவ்வுண்மையாகும்.

தென்னகத்து நிலைமை இவ்வாறாக, ஈழத்து நிலைமைகளையும், இங்கு நடைபெற்ற முயற்சிகளையும் இனிப் பார்ப்போம். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்திரண்டாம் ஆண்டு, ஸகிராக் கல்லூரியில் நடந்த எழுத்தாளர் மாநாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக இரு நாடகங்கள் இடம்பெற்றன. இவற்றில் ஒன்று, என்னை எழுதப்பட்ட 'குற்றம் குற்றமே' என்பது. இதுவே இலங்கையில் முதலாவதாக மேடைக்குவந்த கவிதை நாடகம். இதை நெறிப்படுத்தியவர் இப்போது கலாநிதியாகவுள்ள கா. சிவத்தம்பி. இந்த நாடகத்தில். சில்லையூர் செல்வராசன், லடிஸ் வீரமணி, ஆர். வி. சுந்தரலிங்கம், எஸ். கே. பரராஜசிங்கம் முதலான புகழ்பெற்ற கலைஞர்கள் பங்குபற்றினார்கள்.

இதற்குப் பிறகு மேடைகண்ட கவிதை நாடகம், 'நீலாவணனின்' 'மழைக்கை' ஆகும். இது கல்முனை எழுத்தாளர் சங்க ஆண்டு விழாவொன்றில் (1963?) இடம்பெற்றது. இதில் 'நீலாவணன்', 'மருதூர்க் கொத்தன்', 'மருதூர்க் கனி' முதலான பலர் நடித்தார்கள்.

இக்கால கட்டத்திலேதான் — 'மழைக்கைக்கு' முன்னரோ பின்னரோ என்பது சரியாக் குறப்பகம் இல்லை — 'திமிலைத் துமிலனின்' 'முல்லைக்குமரி' என்ற நாடகம் மேடைக்கு வந்தது. இதைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டவில்லை.

இவை தவிர, பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தனின் ஒரு கவி

தை நாடகமும் மேடைக்கு வந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இத்தகவலை எனக்குத் தந்தவர் கல்வயல், வே.குமாரசாமி;

இவையெல்லாவற்றுக்கும் பின்னர், அண்மையில் இடம்பெற்றவையே 'கோடை', 'வேதாளம் சொன்ன கதை', 'கழீழியம்', 'புதியதொரு வீடு' என்ற நாலுமாகும். இவை பற்றிய தகவல்கள் சுவைஞர்கள் நினைவிற் பசுமையாக உள்ளன. ஆகையால் அவைபற்றி அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை.

நான் முன்பு கூறிய 'நித்திலக் கோபுரம்' ஒலிபரப்பாக்குமுன் நண்பர் 'மஹாகவிக்கு' அதைக் காட்டினேன். கவிதை நாடகங்களில் அவருக்கு அப்போது நம்பிக்கையில்லை. கவிதை என்பது ஒரே ஒரு குரலின் தனிப்பேச்சாக இருப்பதே சிறப்பு; ஆனால் நாடகங்களிலோ பல பாத்திரங்கள் பல உரையாடல்கள்; எழுதப்படும் கவிதையைப் பலபேருக்குப் பிரித்துக்கொடுக்கவேண்டும்! இது 'மஹாகவிக்கு' அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. கொத்தமங்கலம் சுப்பு, சுரபி போன்றோரின் கவிதைகள் சில ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களின் உரையாடல் போல அமைக்கப்படும் போக்கை நினைத்துக்கொண்டு, கவிதைகள் துண்டாடப்படும் அந்த முறையை 'மஹாகவி' விரும்பவில்லைப்போலும், ஆனால் நான் எழுதியது நன்றாக இருக்கிறது என்றும், தாமும் அதைப்போல் எழுதிப் பார்க்க நினைப்பதாகவும் சொன்னார். 'நித்திலக் கோபுரம்' ஒலிபரப்பான பின்னர், கவிதை நாடகத்தில் அவர் வைத்த நம்பிக்கை அதிகமாயிற்று. 'அந்தகனையானாலும்' என்ற எனது இரண்டாவது

நாடகத்துக்குப் பிறகு அவரது நம்பிக்கை மேலும் வலுப்பெற்றது. 'அடிக்கரும்பு' 'சிற்பி ஈன்ற முத்து' என்ற நாடகங்களை அவர் வாடுவிக்காக எழுதினார். இதற்குப் பிறகு 'பொய்மை', 'திருவிழா', 'கோலம்' ஆகிய நாடகங்களையும் எழுதினார்.

இதற்கிடையில், நானும் சில வாடுவி நாடகங்களை எழுதினேன். 'செழியன் செங்கோல்', 'தரிசனம்', 'பில்கணியம்', 'கலைக்கடல்', 'கொண்டுவா தீயை, கொளுத்து விறகை எல்லாம்' என்பவையே அவை. 'வந்து சேர்ந்தன' என்ற நாடகமும் வாடுவிக்காக காகத்தான் எழுதப்பட்டது. உண்மையில், அச்சமயத்தில் நாடக அமைப்பாளராக இருந்த 'சாளுவின்' வேண்டுகோட்டிபடி எழுதப்பட்டது. ஆயினும் நாடகம் எழுதி முடிந்தபின் அதை ஒலிபரப்ப வசதிப்படாது என்று இலங்கை வாடுவிக்காரர் அறிவித்து விட்டார்கள். இலங்கை வாடுவிக்காரரால் நிராகரிக்கப்பட்ட இந்த நாடகம் முழுவதையும், 'கலைமகள்' ஓர் இதழில் வெளியிட்டுதவியது 'கலைமகளில்' இதுவரை வெளியாகிய ஒரே ஒரு கவிதை நாடகம் 'வந்து சேர்ந்தன' என்பதேயாகும். ஒருசமயம் ஆசிரியர் கி. வா. ஜ. என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அது நாள்வரை 'கலைமகளில்' இடம்பெற்ற கவிதைகளுள் மிகவும் நெடியது அந்த நாடகமே என்று குறிப்பிட்டார். இதை அவர் சொன்னது 1958-ஆம் ஆண்டில் ஆனால் இப்போது அக்கூற்று உண்மையாகவே இருக்கிறது. 'வந்து சேர்ந்தன' ஒலிபரப்பாகாவிட்டாலும் நாலுருவம் பெற்றுள்ளது. 'கோபுர வாசல்' என்ற என்ற நாடகமும்

மேடையேறவில்லை; ஆனால் நூலுருவம் பெற்றுள்ளது.

இவை போன்று, 'மஹாகவியின்' 'முற்றிற்று' என்ற நாடகமும் இன்னும் மேடைக்கு வரவில்லை; ஒலிபரப்பாகவும் இல்லை.

மேலே நான் தந்துள்ள குறிப்புகளில், 'மஹாகவியின்' நாடகங்களும் என் நாடகங்களும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. வேறு பிறர் நாடகங்கள் எழுதவில்லை என்பதன்று, இதன் கருத்து. 'சொக்கன்', இ. நாகராசன், பா. சத்தியசீலன், சில்லையூர் செல்வராசன் என்போர் வாடுவோலி நாடகம் எழுதியுள்ளனர். வாடுவோலிக்கு எனக் கவிதை நாடகம் எழுதிய வேறும் யாராவது எனக்குத் தெரியாமல் விடுபட்டுப் போயிருக்கலாம். அறிந்தவர்கள் தகவல்களை வெளிப்படுத்தினால், சரியான இலக்கிய வரலாறு உருவாவதற்குப் பிற்காலத்தில் உதவியாக இருக்கும்.

மற்றும் ஓர் உண்மையை இங்கு கூறிச் செல்லல் தரும். சாகித்திய மண்டலத்தின் நாடகக் குழுவில் நான் அங்கம் வகித்த சமயம், இரு தடவை கவிதை நாடகப் போட்டிகள் ஏற்பாடாயின. அந்தப் போட்டிகளுக்கென்று கவிதை நாடக முயற்சியிலே பலர் ஈடுபட்டனர். எனினும், திருப்தி தரும் நாடகங்களாக இரண்டொன்றே தெரின, இ. நாகராசனின் ஒரு நாடகமும், ஜீவா ஜீவரத்தினத்தின் ஒரு நாடகமும் இப்படிப்பட்டவை.

இத்தனையும் கூறியபிறகு, நாடகங்களைக் கவிதை நாடகம் என்றும் வசன நாடகம் என்றும் வேறுபடுத்திச் செய்யப்படும் பாகுபாடு அனுவசியமானது என்ற உண்மை எனக்குப் புலப்படுகிறது. வசனமாக இல்லா

மல், யாப்புக்கு அமைய இருப்பதனால் மாத்திரம் எந்த நாடகமும் சிறப்புப் பெறாது. எல்லா நாடகத்துக்கும் பொதுவான கலை இலக்கண நியதிகளே கவிதை நாடகத்துக்கும் உரியவை. சுவைப்பயனுக்குக் காலான அம்சங்கள் எல்லா நாடகங்களுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளன. ஆயினும், கவிதை நாடகத்தில், சொல்லோசை பற்றிய உணர்வு மிகவும் கூர்மை பெற்று முழுவிழிப்புடன் செயலாற்றமாறு இயக்கப்படுகிறது. இதுதான் ஒரே ஒரு பிரதானமான வித்தியாசம். இந்த வித்தியாசத்தை அளவு மீறிப் பிரதானப்படுத்த வேண்டியதில்லை.

என்றாலும், எல்லா நாடகக் காரர்களும் கவிஞர்களிடம் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய பாடம் ஒன்று உண்டு. அலும்பல் சிலும்பல் இல்லாது செறிவாகவும், இறுக்கமாகவும் சொற்களைக் கையாள்வதே அந்தப் பாடம். மற்றும்படி, கவிஞர்களை அதிசயப் பிறவிகளாகவோ, மேதாவிகளாகவோ, மந்திரவித்தைக் காரர்களாகவோ யாரும் நினைக்கத் தேவையில்லை. ஆகையினாலேதான் இந்த வரலாற்றுக்குறிப்புகளைத் தரும் போது, மற்ற நாடகங்களைத் தவிர்த்து விட்டு, கவிதை நாடகங்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டது தவறே என்ற ஐயம் எனக்கு உண்டாகிறது. ஆயினும், இங்கு நான் தந்த தகவல்கள் கலைமதிப்பீட்டுடன் அதிக தொடர்பில்லாத புறநிலைச் செய்திகள் மாத்திரமே, ஆகையால், இவ்வாறு பாகுபடுத்திக் கவிதை நாடகத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டது நடைமுறை வசதிக் கான ஓர் ஏற்பாடென்ற வகையில் ஏற்கத்தக்கதே எனலாம்.

ஆங்கில மூலம்:

அழகு சுப்பிரமணியம்

தமிழ்ப் பெயர்ச்சி:

ராஜ. ஸ்ரீகாந்தன்

கணிதவியலாளன்

பால்போல நிலவு காய்ந்துகொண்டிருந்தது. பட்டினத்து மக்கள் முற்றவெளியில் மெதுவாக, ஒயிலாக ஊர்ந்துகொண்டு அதனை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடையே புதுமணத் தம்பதிகளிருவரும் இருந்தனர். அவர்கள் இணையாக நடக்கவில்லை. மனைவிக்கு அரையடி முன்பாகக் கணவன் நடந்துகொண்டிருந்தான். கணவனுக்கு அரையடி பின்னால் மனைவி. ஆனால் அவர்கள் படித்தவர்கள், நாகரீகம் தெரிந்தவர்கள், இதனால் அந்த அரையடி வித்தியாசம் தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது.

சந்திரம் கல்லூரியொன்றில் உயர்தர மாணவர்களுக்குக் கணிதம் கற்பித்து வந்தார். சர்வகலாசாலைக் கணிதவியல் பேராசிரியரொருவருக்குத் தேவையான தகுதி அவருக்கிருந்தது. அதுதான் அவருடைய இலட்சியமும் கூட.

திடீரென்று சுபத்திரா சிந்தனையிலாழ்ந்துவிட்டாள்: முக்கி

யமான சம்பவமொன்றினை அவள் நினைவு கூர்வதாகத் தெரிந்தது.

‘என்ன, யோசனை பலமாகவிருக்கிறதே?’ சந்திரம் கேட்டார்,

‘புளியமரத்தடிப் பாடசாலையில் நான் படித்த நாட்களை நினைவு கூருகிறேன். அதோ அந்தச் சுவர்களுக்கு மேலாக உயர்ந்திருக்கும் கட்டிடங்கள் உங்களுக்குத் தெரிகிறதா?’

‘ஆம் தெரிகிறது’

‘அங்கேதான் நான் படித்தேன்’

‘ஓ! இப்போது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. திருமணப் பேச்சின்போது நீ ஒரு படித்த பெண்ணென்று எனது பெற்றோர்கள் சொல்லியிருந்தார்கள் கணக்கப் படித்திருக்கிறாயா?’

‘மூன்றாம் பாரம் வரையில் படித்திருக்கிறேன். கனிஷ்ட கேம்பிரிச் பரீட்சையில் சித்தியடைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன்: ஆனால் அதற்

கிடையில் தான் நம்முடைய திருமணம் முடிந்துவிட்டதே.

‘இது உணக்கு ஏமாற்ற மளித்திருக்கும். இல்லையா?’

‘இல்லையில்லை’ அவள் சிரித்தாள் நிலவொளியில் பற்கள் பிரகாசித்தன.

‘முத்துப்பல்லகியே நீ கணிதமும் படித்திருக்கிறாயா?’

‘அட்சரகணிதம், கேத்திர கணிதம் ஆகியன செய்திருக்கிறேன்’

‘நல்லது, சமாந்தர வரைகளுக்கு வரவிலக்கணம் கூறு பார்க்கலாம்’

‘எவ்வளவு தூரம் நீட்டினாலும் சந்திக்காத வரைகளே சமாந்தரவரைகள் எனப்படும்’

‘நீ சொல்வது முற்றிலும் சரியல்ல ஆரம்பகணிதம் மட்டுமே தெரிந்த ஒருவர் கூறும் வரவிலக்கணத்தைத்தான் நீ கூறினாய்’

‘நீங்கள் என்ன வரவிலக்கணம் கூறுவீர்கள்?’ சுபத்திரா கேட்டாள்.

‘முடிவில் சந்திக்கும் வரைகளே சமாந்தர வரைகள் எனப்படும்.’

நான் ஒரு உயர்தர கணித சாஸ்திரியென்பதை நீ அறிந்து கொள் சந்திரம் அமைதியாகச் சொன்னார்.

‘நீங்கள் நன்றாகப் படித்தவர்’

‘நீ கூடப்படித்தவள்தானே ஆனால் அதிகமில்லை மிதமிஞ்சிய படிப்பு ஒரு பெண்ணிற்கு அவசியமில்லை. எனது படிப்பைப்பதியவைக்கும் அளவிற்கு உனது கல்வியறிவு உள்ளதுஆனால் என்னுடைய உணர்வுகளுடன் ஒன்றிப்

போவதற்கு உனது கல்வியறிவு போதாது.’

சுபத்திரா மெதுவாகச் சிரித்தாள் மீண்டும் அவளுடைய முத்துப்பற்கள் நிலவொளியில் பிரகாசித்தன. சந்திரம் மிகவும் திருப்தியுடன் வீடுநோக்கி நடந்தார். சுபத்திரா அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள் அரையடி பின்னால்.

கடந்த சில வருடங்களாக மனைவியைவிடக் கணிதத்துறையிலே சந்திரம் அதிக கவனம் செலுத்தினார் அவருடைய இச்செயல் சுபத்திராவிற்கு எரிச்சலூட்டிற்று. ஆனால் தனது வெறுப்பைச் சொற்களிலோ அல்லது நடத்தையிலோ அவள் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஒழுங்காக, சில வருட இடைவெளிகளில் குழந்தைகளைப் பெற்றாள் அவளையொரு இயந்திரமாகவே அவர் கருதினார்.

ஒரு கவிஞன் தனது கவிதைகளுக்குத்தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளுகிறான். ஒரு பாடகன் தனது பாடல் களுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளுகிறான். அவர்கள் சாதாரண மனித உணர்ச்சிகளில், நடத்தைகளில் தவறியிருக்கலாம் இன்றேல் தோல்வியுற்றிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களை நாம் அவர்களுடைய சொந்தத்துறைகளாகிய கவிதைத் துறையிலேயோ அல்லது இசைத்துறையிலேயோதான் கணித்துப்பார்க்க வேண்டும்.

சந்திரம் ஒரு சாதாரண மனிதராகத் தென்படவில்லை. மற்றையோரிடமிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவொரு அசாதாரண பீறவியாகவே காணப்பட்டார் அடிக்கடி நீண்ட தூரத்திற்கு நடப்பார். அப்போதெல்

லாம் நண்பர்கள் யாரையாவது சந்தித்தீர்களாவென்று மனைவி கேட்டால் 'இல்லை. நான் கணி தப்பிரதேசத்திற்குள் மட்டுமே அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன், என்று பதிலளிப்பார். அயலவர் களுடன் அடிக்கடி சர்ச்சரிட்டார். வேலையாட்களின்மேல் எரிந்துவிழுந்தார். தனது குழந்தைகளிடம் கூட அன்புசெலுத்தாமல் ஒதுக்கிவிடுவார். நுண்கணிதத்தில் மிகச் சிக்கலான கணக்குகளை இலகுவாகத் தீர்த்துவிடும் அவரால் சாதாரண கணக்குகளைத் தவறின்றி கூட்டிப்பார்க்க முடியவில்லை.

என்றவது ஒருநாள் அவர் ஒரு நியூட்டனாகவோ, இன்றேல் குறைந்தது ராமானுஜமாகவோ வந்தே தீருவார். சுபத்திரா தனது சிநேகிதிகளிடம் கணவனைப்பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள். அத்துடன் அயலவர்களுடன் அவர் நடந்துகொள்ளும் முறைக்காகத் தனது வருத்தத்தையும் தெரிவித்தாள். அவருடைய ஒவ்வொரு தேவைகளையும் பூர்த்திசெய்வதன் மூலம் அவருடைய வேலைகளை இலகுவாக்கினான். அவருடைய வேலை நேரங்களில் குழந்தைகளின் குறுக்கீடுகளைத் தடைசெய்தாள்.

சந்திரத்தின் நடத்தைகள் மிக விசித்திரமாகக் காணப்பட்டன. ஒன்றிற்கொன்று பொருத்தமற்ற காற்சோடுகளை அக்கறையின்றி அணிந்துகொண்டார் நண்பர்களை வீட்டிற்கு வரவழைத்துவிட்டு அந்நேரம்பார்த்து எங்காவது கிளம்பிவிடுவார். பலத்த மழை பெய்யும்போது கூட வாரப்படாத தலையுடன் நீண்டதூரம் நடையினை மேற்கொள்வார். கணிதத்துறையில் கடுமையாக உழைத்தார். புதிய இலகுவான முறைகளைக் கண்டு

பிடித்து மாணவர்களுக்குப் போதித்தார். தூய கேத்திர கணிதத்தில் கணக்குகளின் சொல்லங்களைக் கண்டு கலங்கிவிடாது நன்றாக ஆழ்ந்து சிந்தித்து விடைகளைக் காணவேண்டுமென மாணவர்களிடம் கூறுவார். கணித மூலச் சமன்பாடுகளுக்காக அவருடைய மனம் எந்தக்கணமும் எச்சரிக்கையாகவிருக்கும்.

சந்திரம் தனது இலட்சியப் பாதையில் எந்தவொரு தடையினையும் சந்திக்கவில்லை. கணிதவியலில் அகில உலகப் பரிசொன்றைத் தட்டிக்கொண்டதன் மூலம் பெரும் புகழையும் கொழும்புச் சர்வகலாசாலை கணிதப் பேராசிரியர் பதவியையும் ஒருங்கே பெற்றுக்கொண்டார். சர்வகலாசாலையின் பல தரப்பட்ட வாழ்க்கைமுறைகள் பேராசிரியர் சந்திரத்திற்குப் பொருத்தமற்றதாகக் காணப்பட்டன. ஆசிரியர் குழாமிலுள்ள அனைவரும் தங்கள் பாடங்கள், பாடத்திட்டங்கள் தவிர பல்வேறு துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்கள். பேராசிரியர் சந்திரத்தின் சொந்த நகரான யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு எவ்வளவோ வேறுபட்டிருந்தது. மாநகர வாழ்க்கை எவ்வளவோ சிக்கல் மிகுந்திருந்தது. மக்கள் பிறருடைய சொந்த விஷயங்கள் பற்றி மிகச் சிறிதே அறிந்திருந்தனர்.

சந்திரம் மற்றப் பேராசிரியர்களேமல் பொருமை கொண்டார். சரித்திரப் பேராசிரியர் சுந்தரம் இசைக்கலையில் புலமை பெற்றிருந்தார். அவர் பல்கலை விழாக்களுக்குத் தலைமைதாங்க அழைக்கப்பட்டார். கணிதவியல் உதவியைப் போதுசிரியர் தத்துவப் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்

தினார். அதேவேளையில் தத்துவத்துறைப் பேராசிரியர் மங்களம் சிறந்த எழுத்தாளராகக் காணப்பட்டார். அவருடைய தரமான சிந்தனைகளும் சிறப்பான சொற்பொழிவுகளும் நகர வாழ் மக்களாலும், மாணவர்களாலும் விரும்பப்பட்டன. பேராசிரியர் மங்களம் சென்ற விடமெல்லாம் முகமன்கூறி வரவேற்கப்பட்டார், புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டார்.

பேராசிரியர் சந்திரம் தன்னிச்சையாகவேனும் தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்வதில் வெற்றி பெற முடியவில்லை. அவருடைய சொந்த நகரத்தில் அவர் கணிதத்துறையிலே திளைத்து அலைந்தார். ஆனால் தலைநகரில் பல உருவங்கள் அசல்களே அழிந்தொழியும்படி போலியாக அலைந்துகொண்டிருந்தன. பலரகப்பட்ட மனிதர்களும் தங்களுடைய குறுகிய வட்டங்களிலிருந்து வெளிவந்து வாழ்க்கையென்னும் அரங்கில் கலைத்துறையிலோ இன்றேல் அரசியல்துறையிலோ ஈடுபாடு காட்டினார்கள். சர்வகலாசாலைப் பேராசிரியர் குழாம் அவரைப்பற்றி அவ்வளவாக அக்கறை கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தனக்குரிய அந்தஸ்தை வழங்கவில்லையென்று பேராசிரியர் சந்திரம் கவலைப்பட்டார். தன்னை ஒருமன்றத்தின் தலைவராகும்படியோ அல்லது விடுதி காப்பாளராயிருக்கும்படியோ இன்றேல் பதிவாளராகவோ அல்லது அதிபராகும்படியோ யாருமே கேட்கவில்லையென்பது பேராசிரியர் சந்திரத்தை வாட்டத் தொடங்கியது.

சக பேராசிரியர்கள் நேர்மையற்ற பிறவிகளாக சந்திரத்தின் பார்வைக்குத் தோன்றி

னர். சிறந்த ஒரு கணித சாஸ்திரி என்பதைத்தவிர வேறு தகமைகள் எதுவும் அவருக்கிருப்பதாக அவர்கள் கருதவில்லை ஈருறுப்புத் தேற்றம்போன்ற புதுவகைத் தேற்றமொன்றைக் கண்டுபிடித்துத் தனது மேதைத் தனத்தைப் புலப்படுத்தியதன் மூலம் அவர்களிடமிருந்து பயங்கலந்த பக்தியையும் மரியாதையையும் அவர் பெற்றுக்கொண்டார். தானொரு வெறும் கணீதக் கருவியல்ல என்பதைத் தனது விசாலித்த கணித அறிவைக்கொண்டு அவர் மற்றைய பேராசிரியர்களுக்குப் புரியவைத்தார்.

அடுத்த சில வருடங்களாகப் பேராசிரியர் ஓய்வொழிச்சலின்றிக் காணப்பட்டார். புதிதாக எதையாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று முயற்சித்தார். ஆனால் கண்டுபிடிப்புகள் அவ்வளவு இலகுவானதாக இருக்கவில்லை.

‘எனது முன்னோர்கள் கண்டுபிடிக்கவேண்டிய கணிதவியல் சூத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள், புதிதாகக் கண்டுபிடிப்பதற்கு எதுவுமே இல்லைப்போல் தெரிகிறது’ என்று தனது நண்பரொருவரிடம் பேராசிரியர் சந்திரம் குறிப்பிட்டார்.

‘பேராசிரியரே கரும்பலகையில் நீங்கள் சமன்பாடுகளைத் தீர்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது உலகம் எவ்வளவோ தூரம் உங்களுக்கு முன்னால் சென்றுவிடுகிறது. நீங்கள் வாழ்க்கையில் ஏன் சிரத்தைகாட்டக் கூடாது? அப்போதுதான் இப்படியொருவர் இருக்கிறார் என்பதை மக்கள் அறிந்துகொள்வர்’ என்று நண்பர் கூறினார்.

‘அப்படிச் சொல்லாதே. அப்படிச் சொல்லாதே’ சந்திரம் சத்தமிட்டார் ‘நான் ஒரு மேதை. நீ அதனை உணர்வாயா? நாளைக்கு மேதை’ அவர் கோபத்துடன் நண்பரை முறைத்துப் பார்த்தார். பின்பு ஒருவாறு தன்னைச் சமனிலைப் படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்தார். ‘நீ கூறுவது சரியாகவிருக்கலாம். இருவிதமான கவர்ச்சிகள் இருப்பதை நான்கூட உணருகிறேன்; ஒன்று கணிதத்துறை அடுத்தது பரந்து விரிந்த இந்த உலகு. என்னைப் பொறுத்தவரையில் கணிதத்துறையின் கவர்ச்சி தான் பலமானதாக இருக்கிறது’

கணிதப் பேராசிரியர் சந்திரம் பிற பேராசிரியர்களைப் போல மாணவர்களிடமிருந்து தனித்து நிற்காமல் அவர்களுடன் ஒன்றிப் பழகினார். சில போது தன்னைப்பற்றி அல்லது தனது ஒரு டசின் பிள்ளைகளைப் பற்றி விகடங்கள் செய்வார். ஒருநாள் பலமான மழைபெய்தது. சர்வகலாசாலை ஓடுகள் ஊறி ஒழுகின. அப்போது பேராசிரியர் ‘புலமை வகுப்பில் கொஞ்ச மாணவர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். இப்படியான நேரத்தில் அவர்களை எனது வீட்டிற்கு அழைத்துப் பாடங்களைத் தொடரலாம். ஆனால் நூறுமாணவர்களடங்கிய இடைநிலை வகுப்பிலுள்ள உங்களை அப்படியழைப்பது சாத்தியமல்ல ஏற்கனவே எனது வீட்டில் இடைநிலை வகுப்பொன்று உள்ளது’ என்று தனது குடும்பத்தையே கேலி செய்தார். இன்னொரு போதனை வகுப்பில் ‘எத்தனை வழிகளில் எனது மக்கட் பிரவாகத்திலிருந்து எனது இரண்டு சிறுமிகளையும், இரண்டு பையன்களையும் வேறு

படுத்த முடியுமென்று யாராவது கூறுவீர்களா?’ என்று கேட்டார். பட்டதாரி மாணவர்கள் இயற்கையாகவே அவருடன் ஒன்றி அவருடைய வேடிக்கைகளில் கலந்து கொள்வார்கள். சில மாணவர்கள் எல்லையில் விடுவதும் உண்டு.

சந்திரம் தனது மாணவர்களுக்கு மிகத்தரமான சிறப்பான கணிதப்போதனையளித்திருந்தார். அடிக்கடி பரீட்சைகளும் நிகழ்த்துவார். பெளர்ணமி தினங்களைத் தேர்ந்தேடுத்து மாணவர்களை அழைத்து நிலவொளியில் நடந்தவாறு அடிப்படைச் சமன்பாடுகளை அவர்களுடன் அலசி ஆராய்வார். அனேகமாகப் பரீட்சைகளை அவருடைய உதவியாளர்கள் தான் நடாத்துவார்கள். ஒரு முறை அவரே பரீட்சையை நிகழ்த்தினார். பரீட்சையின் போது மண்டபத்தில் மேலும் கீழுமாக நடந்துகொண்டு மேற்பார்வை செய்துகொண்டிருந்தார். எல்லா மாணவர்களும் அக்கறையுடன் விடைஎழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரே ஒரு மாணவன் மாத்திரம் விடைத்தாள்களை வெறுமையாக வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் கணித அறிவு அற்றவகை இருக்கமுடியாது வினாக்களுக்கு விடையளிக்க வேண்டும் அல்லது மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறிவிடவேண்டும். ஆனால் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லை.

பேராசிரியர் சந்திரம் அவனைக் கவனித்துவிட்டார். மெதுவாக அந்த மாணவனை நோக்கிச் சென்றார். மிரண்ட மாண்பு போல அவன் பயந்துகொண்டிருந்தான். அவனது விடைத்தாளில் இரண்டு வரிகளைத்தவிர மீதி முழுவதும் வெறுமனே

காரில் பெற்றோல் கொஞ்சந் தானிருக்கிறது. சீக்கிரம் காலியாகிவிடும் போலத் தெரிகிறது என்று பின் சீட்டிலிருந்த முதலாளியிடம் மெதுவாகச் சொன்ன, கார் டிரைவர்.

அப்படியா... காரை வேகமாக விடு. பெட்ரோல் முடிவதற்குள் வீடு போய்ச் சேர்ந்து விடுவோம்... என்றார் முதலாளி.

காணப்பட்டது. அப்படியிருந்தும் அந்தப் பட்டதாரி மாணவன் பேராசிரியர் தன்னை யணுகியபோது விடைத்தானைக் கைகளால் மறைத்துக்கொண்டான். சந்திரம் அவனுடைய கைகளைப் பலாத்காரமாக விலக்கினார். முதல்வரி தெரிந்தது,

‘பேராசிரியர் சந்திரம் சக கணிதவியல் சமன் முடிவிலி’

சந்திரம் மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்துக்கொண்டார். அடிமேல் அடிவைத்து மண்டபத்தை வளைய வளையச் சுற்றிவந்தார். மயிலின் கர்வத்துடன் மேடையீது ஏறினார். ஒருவீத இன்பக்கிறுகிறுப்பு. ‘நியூட்டன், ராமாநுஜம், சந்திரம், சந்திரம். நியூட்டன், ராமாநுஜம்’ பெயர்களைத் திரும்ப திரும்ப முணுமுணுத்தார்.

திடீரென்று ஏதோவொரு சிந்தனையுடன் மேடையிலிருந்து இறங்கி அந்த மாணவனை நோக்கி வந்தார். அடுத்த வரியைக் காட்டுமாறு கேட்டார். அவனுடைய முகம் வெளிறியது விடைத்தானை மடித்துவிட்டான் அப்படிச் செய்வது சரியல்ல வெனக் கூறிய சந்திரம் அதனைத் தருமாறு கேட்டார். அவன்

விடைத்தானைக் கொடுத்தான். பேராசிரியர் வாசித்தார்.

‘பேராசிரியர் சந்திரம் சய கணிதவியல் சமன் பூஜ்யம்’

சந்திரத்தினுடைய முகம் இருளடைந்தது. மன உளைச்சலால் அவனைத் திட்டுவதற்குக் கூட முடியாத அளவிற்கு அவர் சற்றேனும் எதிர்பார்த்திராத அந்த அடி அவருடைய உள்ளத்தைத் தாக்கிவிட்டது. சகல சம்பத்துக்களையும் பறிக்கொடுத்த ஒரு மனிதனைப்போல அவர் அவ்விடம் விட்டு அகன்றார். தகுந்த ஆரோக்கியமும், வலிமையும் பொருந்திய மக்கள் நிரம்பிய அறையில்தான் ஒரு முடவனைப் போலிருப்பதாக அவர் உணர்வு கூறிற்று. தலைநகரத்துச் சர்வகலாசாலை அவரை இந்நிலைக்குக் குன்றச் செய்துவிட்டது.

பெளர்ணமி நிலவு சர்வகலாசாலையையொட்டி அமைந்திருந்த வெளியில் வெள்ளை விரிப்பிட்டிருந்தது. சுபத்திரா முஸ்லீம் பெண்களின் உடையணிந்திருந்தாள். உலவிக்கொண்டிருந்த மக்கள் பகற்பொழுதைப் போல கனமான ஆடைகள் அணிந்திருக்கவில்லை. லேசான உடைகளையே உடுத்தியிருந்தார்கள். ஆண்கள் தோள்களில் துண்டுகளுடன் காணப்பட்டனர். சுபத்திரா கணவனுக்கு அரையடி பின்னால் நடந்து கொண்டிருந்தாள் சட்டையைச் சிறிது தளர்த்திக் காற்றைப் புகவிட்டாள். இரவு நேரத்துக்குளிர்காற்று உடலுக்குச் சுகத்தை யளித்தது. திடீரென்று கணவன் அவனைக் கூப்பிட்டான்.

‘எங்கேயிருக்கிறாய்?’

‘இங்கேதான் உங்களுக்குப் பின்னால்’ என்றாள்.

‘பேராசிரியர் சந்திரத்துடன் கணிதவியல் சேர்ந்தால் அதன் விளைவு என்னவாயிருக்கும்?’

சுபத்திரா திகைத்தாள். ‘முடிவிலி’ என்ற சொல் அவளுக்குப் பரிச்சையமில்லை. அவளுடைய கணித அறிவு அவ்வளவு தூரம் விசாலித்திருக்கவில்லை. ஆனால் அவருடன் கணிதவியல் சேர்ந்தால் அளவிட்டுக் கூறமுடியாத ஏதோவொன்று தோன்றுமென அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. சுபத்திரா தனது சொந்தப்பாணியில் அதனை விபரித்தாள்.

‘அது இந்த உலகத்தையோ அல்லது சமுத்திரங்களையோ விடப் பெரியதொன்றாக இருக்க வேண்டும்.’

‘ஓ! மிகச் சிறப்பான விளக்கம்’ சந்திரம்பாராட்டினார். பிரியமிக்க பார்வையொன்றினால் அவளைச் சிராட்டினார். கணவன் தடுத்தாலும் பொது இடங்களில் மிகவும் அடக்கமாக நடந்துகொள்ளவே சுபத்திரா விரும்பினார்.

‘நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. முஸ்லீம் பெண்ணொருத்தியைச் சும்மா சோதித்துப் பார்த்தேன் என்றபடி அவளை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார்.’

‘என்ன இன்றைக்கு இவர் புதுவிதமாக நடந்துகொள்கிறாரே’ என்று சுபத்திரா நினைத்தாள். ‘ஓ! இல்லையில்லை’ உடனடியாகத் தன்னைத் திருத்திக்கொண்டாள். ‘அவர் ஒரு மேதை அதனால்தான்.....’

‘சுபத்திரா’

‘என்ன பேராசிரியரே?’

‘இப்போது சொல்லு. பேராசிரியர் சந்திரத்திலிருந்து கணிதவியலைக் கழித்து விட்டால்?’

‘சுலபமாகப் பதிலளிக்கலாம்’ இதழ்க்கடையில் புன்னகை தவழ அவருடைய மனைவி கூறினாள். ‘நல்லது. எனதன்பான பேராசிரியரே கணிதவியலில்லையென்றால் நீங்கள் ஒன்றுமேயில்லை.’ தன்னுடைய பதிலால் திருப்தியடைந்து சந்திரம் தன்னைப் பாராட்டுவார் என்றும் எண்ணினாள். அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறான தாக்கம் நிகழ்ந்தது. சந்திரத்தின் உடல் கோபத்தால் நடுங்கியது. வாய்க்கு வந்தபடி சுபத்திராவைத் திட்டினார். கைகளை வீசிக்கொண்டு அவளைத் தாக்குவதற்குப் பாய்ந்தார்.

அங்கிருந்த சிலர் பேராசிரியரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சந்திரத்திற்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதாக ஒருவன் சொன்னான். மேதைகளின் மாறுபட்ட மனஉழைச்சலாலேற்படும் தற்காலிக சம்பவங்களிலொன்றே இது என்றார்கள் சிலர். பேராசிரியர் சிவபெருமானுடைய ஊழி நடனத்தை நடாத்திக்கொண்டிருக்கிறார் என்று சில இளவட்டங்கள் நையாண்டி செய்தன.

சுபத்திராவின் சினேகிதிகள் சிலர் அவளை அழைத்துக்கொண்டார்கள். சந்திரம் சுற்றியிருந்தவர்களை விலக்கிக் கொண்டு அதிபரிடம் ஓடிச்சென்று தனது இரண்டு கேள்விகளுக்கு விடையளிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அவர் கையையும், காலை யும் ஆட்டிக்கொண்டார். புராணகாலக் கதாநாயகர்களின் அபிநயங்களுடன் கேட்டுக் கொண்டவிதம் வினோதமாகவி

ருந்தது. அதிபரால் பதிலளிக்க முடியவில்லை. பயத்தினால் நாக்கு அண்ணத்துடன் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டது. சொற்கள் வெளிவர மறுத்தன. அவருடைய மனைவி வீரிட்டலறிஞள்.

அதிபர் ஒருவாறு தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு வேலைக் காரனை அழைத்தார். சந்திரத்தை வெளியேற்றுவதில் அவர்கள் பெருஞ்சிரமப்பட்டார்கள். இறுதியாக அதிபரின் வேலையாள் அவரைப் பலாத்காரமாகத் தூக்கிச்சென்று வாடகைக் காரொன்றில் ஏற்றினான். அதிபர் சாரதிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டார். நேராக மனநோயாளர் வைத்தியசாலைக்குச் செல்லுமாறு சாரதியிடம் கூறினார். குளிர்மையான நிலவொளியில் சுபத்திராவை அவருடைய சிநேகிதிகள் வீட்டிற்கு

அழைத்துச் செல்வது சந்திரத்திற்குத் தெரிந்தது, காது செவிடுபடும்படியாகக் கத்தினார்.

‘நீர் அவளை இப்போது பார்க்கமுடியாது!’ அதிபர் கடுமையான குரலில் சந்திரத்தை எச்சரித்தார்.

‘ஓ! மிகவுஞ் சரி. நான் அவளை முடிவில் சந்தித்துக் கொள்ளுகிறேன்.’ பேராசிரியர் அமைதியாகப் பதிலிறுத்தார்.

கருமுகிலொன்று நிலவை மறைத்தது. இருள் கவிந்து பாதையை மூடியது. இருளினால் வெகுண்டு, வெறுப்படைந்த பேராசிரியர் ஆவேசம் கொண்டு துள்ளினார். சாரதி அசுர வேகத்தில் மனநோயாளர் வைத்தியசாலைக்குக் காரைச்செலுத்தினான். ★

மல்லிகை

ஆசிரியர்: ஓபர்னிக் ஜீவா

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

60, கிஸ்தூர்யார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

தனித்துவம் நிரம்பிய ஈழத்து இலக்கிய பரம்பரையைக் கட்டி வளர்ப்பதுடன் நமது தேசிய பரம்பரையைப் பேணிப் பாதுகாக்க விருப்பமுள்ளவர்கள் ‘மல்லிகை’ யைத் தொடர்ந்து படியுங்கள்.

ஆண்டுச்சந்தா ரூபா 6-00

நினைவோடை

ஒரு படைப்பை விமர்சிப்பது என்றால் என்ன? என்பது சிறுபின்னாத்தனமான கேள்விதான். ஆனால் அது உரத்த சிந்தனைக்கு உட்பட்டது என்பது மாத்திரம் உண்மை. விமர்சனத்துக்கு அடிப்படை ரசனை, ஆனால் வெறும் ரசனை மாத்திரம் விமர்சனம் ஆகாது. ரசனையும், சிந்தனையும் கலந்ததே விமர்சனம். உண்மையில் இரண்டும் இரண்டறக் கலந்துள்ளது. ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரித்துப்பார்ப்பது சிரமசாத்தியமானது.

ரசனை என்றால் அது அழகியலுணர்ச்சியைக் (ஈஸ்தெற்றிஸிஸம்) குறிக்கும். சிந்தனை என்றால், நல்வழிப்பாதையில், சிறந்ததாகக் கருதப்படும் கருத்தோட்டத்தை குறிக்கும்.

‘மக்களின் பண்பாட்டுக்கும் அவர்களின் நல்வாழ்வுக்கும் இலக்கியத்தை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்துதல்’ என்ற அம்சம்

இந்த உரத்த சிந்தனையின் அடிநாதமாகும் - அதாவது விமர்சகனுக்கு ஒரு தத்துவக் கண்ணோட்டம் இருத்தல்வேண்டும். ‘வளரும் சக்திகளுடன் அவன் சேர்ந்து நிற்கிறான். இதில் நடுநிலைமைக்கு இடமேயில்லை’ என்று திட்டவாட்டமாகவே தி. க. சிவசங்கரன் கூறுகிறார். விமர்சகனினதத்துவக் கண்ணோட்டம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், ‘இன்றைய தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டமும், விழிப்புணர்ச்சியும் வேண்டும். சமுதாய இயக்கங்களை விஞ்ஞான ரீதியாகக் கண்டறிந்து, கணித்தறியும் திறன்வேண்டும். சுரண்டல் சக்திகளுக்கும், ஒடுக்கு முறைச் சக்திகளுக்கும் ஆதரவு அளிக்கலாகாது என்ற உறுதியும் தெளிவும் வேண்டும்’ என்கிறார்.

‘படைப்பாளிகளைப் பற்றி எழுதும் ‘எம்கேயார்’ என்ற இன்னொரு ஆசிரியர் ‘எந்த ஒரு

பொருளும் தனக்கு அயலாக உள்ள சமுதாயத்தின் இதர அங்கங்களின்மீது தனது பதிப்பைச் செலுத்தும்போதுதான் மற்றவர்களால் கவனிக்கப்படுகிறது-விமர்சிக்கப்படுகிறது. தன்னைப்பற்றி மட்டுமே கவலை கொண்டு, தானுண்டு தன்பாடுண்டு என்று ஒதுங்கி இருக்கும் பொருள்களையோ அல்லது மனிதர்களையோபற்றி யாருமே நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமாட்டார்கள். ஆனால், அறிந்தோ அறியாமலோ அவன், தன்வழியில் தன் வாழ்க்கையில் தட்டுப்படுகின்ற எதைப்பற்றியும் ஒருவன் விமர்சித்தே தீருவான். விமர்சிப்பதற்கான உரிமை இயற்கையிலேயே அவனுக்கு உண்டு.

‘கலை இலக்கியம் என்ற படைப்புத் துறைகள் யாரோ ஒரு மனிதனின் உள்ளத்திலே தோன்றி, அவனுக்கு மட்டும் இன்பம் அளிப்பதோடு நின்று விடுபவையல்ல அடிப்படைத் தன்மை அவைகளுக்கு இருந்தால் வெளிப்பாடு, என்ற ஒரு

செயலே அதில் இடம்பெற்றிருக்காது. சுயதிருப்தி என்ற அளவில் நின்று, சமுதாயத்தின் கவனத்துக்கு எட்டாத ஒரு அகவயச்சிந்தனையாகத் தன்னுள்ளேயே சிக்கி மடிந்து போயிருக்கும்.’

மேற்கண்ட மேற்கோள்கள் மிக மிக முக்கியமானவை. எனது அபிப்பிராயத்தின்படி, விமர்சகனுக்கும், கலைஞனிட்போன்று சமூகப்பணியுண்டு. கலைப்படைபுகளை மதிப்பிடும் பொழுது விமர்சகன் பார்க்கும் கண்ணோட்டத்தில் தெளிவு இருத்தல் வேண்டும். வெறும் ரசனை விமர்சனமாகாது. அது ‘பெல்ஸ்-லெற்றர்ஸ்’ என்பார்கள் பிற மொழியில். தென்இந்தியாவில் இப்பொழுது ரசனை வெளிப்பாடுகள்-தாம் அதிகம். விமர்சனம் கூடுதலாக வளருவது இலங்கையில், ‘பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வளமும்,’ ‘தமிழ்நாவல் இலக்கியம்,’ ‘ஒப்பியல் இலக்கியம்,’ ‘இரு மகாகவிகள்’ போன்ற கலாநிதி கைலாசபதியின் புத்தகங்கள், இதற்குத்தக்க சான்று. ★

நாளது 1898 ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் முதற் கொண்டு மாதம் ஒருமுறையாக யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டு வராநின்ற ‘வைத்திய விசாரினி’ என்ற பத்திரிகையின் மூன்றாவது சஞ்சிகை நமக்கு வந்திருக்கிறது. இதன் தன்மையை விஷய சூசிகையைப்பார்வையிட்டு அறியலாம். அவையாவன:- ஆயுள்வேதம், அரிய சத்திரவைத்தியம், புகைக்குடி; சூரியனும்—வைத்தியனும் இரசம்; கருவேலம்பிசின்; பற்களைப் பாதுகாத்தல்; புண்ணிய சொருபமாகிய கழுதை; பம்பாய் கொள்ளை நோய்; யானைக்கால் ரோகம்; நீரிழிவு.

சுதேசமித்திரன் (சென்னை)
26-4-1898

சிங்களத்தில்:
புத்ததாச கலபத்திகே

தமிழில்:
எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன்

இருள்

சூரியன் தனது ஒளிக்கற்றை மடங்குவதால் மங்கிய வெளிச் சத்தை உமிழ்ந்தவாறு மேலை வானிலே மூழ்கிட ஆயத்தமானது. முழுவலகையும் ஒளிரவைத்த சூரியனது மறைவினால் இருட் கருந்திரைகள் சூழலை மூடிக்கொண்டன. அழகுற என் இதயத்தில் உன்மத்தமூட்டிய இனிய நினைவுகள் என்னை வருத்தியவாறு சூழலின் இருட்திரைகளிற் திரண்டன.

குறிக்கோள் எதுவுமின்றி அறைக்குள் நுழைந்து, கட்டிவில் சாய்ந்தபடி எவ்வளவு சிந்தித்தாலும், சிக்குண்ட நூற்பந்தொன்றை ஒத்த எனது இதயம் ஓர் இலக்கை நாடிச் செல்ல மறுத்தது. விளக்கினின்று சிதறும் மங்கிய ஒளி அறை முழுவதிலும் சூழ்ந்துள்ள பேய் இருளைக் கலைக்கும் பயனற்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தது.

இவ்வாறு இன்னும் எத்தனை நாட்கள் பார்த்திருப்பேன்? வீட்டிலடைந்து நான் கழிக்கும் இவ்வரண்ட வாழ்வு முழு ஜீவியத்திலுமே நான் எதிர்கொண்ட துர்ப்பாக்கியகரமிக்க காலப்பகுதி என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பட்டப்பரீட்சை முடிந்து ஈராண்டுகள். எத்துணை நீண்டகாலமிது?

இதயம் கட்டிய இனிய இலட்சியங்கள் அனைத்துமாகிய பலூன் உருண்டையை நீருள் அமிழ்த்திய குடத்தைப்போலக் கடந்தகாலத்தால் மூழ்கடிக்க முயன்றாலும், சமயா சமயம் அவை நினைவில் எழத்தான் செய்கின்றன. அவை நினைவூட்டப் பெறுவதால் கிடைக்கும் தற்காலிகமான இன்பத்தை விடத் துன்பத்துடன் பிணைந்து விட்ட எனது மனவேதனையே மிகைப்பட்டமையால் அக்கடந்

தகாலத்தை மறக்க முயற்சி செய்தேன். அதன் விளைவோ கடந்தகால நினைவின் துளிர்ப்பாகவே அமைந்தது.

நீண்ட காலத்தின் பின் ருவினியிடமிருந்து கடிதமொன்றைக் கண்டு நான் எவ்வளவு ஆனந்தமடைந்தேன் தெரியுமா? எனினும் அக்கடிதத்தை வாசித்தபோது தாங்கொண வேதனையால் இதயம் தாக்குண்ட விதம் நான் எதிர்பார்த்திருந்த நான் எனது நினைவில் கட்டியெழுப்பியிருந்த அப் பொன்மணிச் சுந்தரலோகம் என் கண்ணெதிரிலேயே அழிவுற்றுச் சரியும்வகை. நான் மீண்டும் ருவினியின் கடிதத்தைப் படித்தேன். காரிருளிலேனும் ஒளிரலாகும் அழகிய அச்சிறு கையெழுத்துக்கள் நான் மறக்க முயலும் இறந்த காலத்தைத் திரைப்படம்போல என்னெதிரே காட்சிப்படுத்தின.

‘உலகில் நீங்களும் நானும் என்றோ சேர்ந்திருந்தோம். எனினும் இப்பிறவியில் நீங்களும் நானும் இணைவதற்குச் செய்த முயற்சி கருவிலேயே மரித்து விட்டமையை நினைக்குமிடத்து நானானும் வேதனை சொல்லுந்தரமன்று. வீட்டாருக்குச் சமையான எனக்கு அவர்களது கட்டாயத்தின் பேரில் எதிர்வரும் மாதம் இரண்டாம் நாள் புது உலகென்றால் புதுவாழ்வொன்று திறந்துவைக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலிருந்து விடுபட நான் முயன்றாலும் அதனால் பயனேதும் விளையும் என்று என்னால் நினைக்க இயலவில்லை. வீட்டாரது தீர்மானத்துக்கு மாறாகச் செயலாற்றாமளவுக்கு உறுதியற்ற நீங்களும் நானும் என் செய்யலாம்? எதிர்வரும் இரண்டாந் திகதி நீங்கள் என்னைக்

காணவருவீர்களென எதிர்பார்க்குகிறேன்.....

ருவினியின் சிறு எழுத்துகளின் ஊடே அவள் என்னை நோக்கி வேதனையோடு சிரிப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. விழிகளிரண்டிலும் துளிர்ந்த கண்ணீர்த் திவலைகள் மெதுவாகச் சிதறித் தெறித்தன. பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்த நாட்களில் ருவினியின் எதிரே என்றாகிலும் எனது கண்களிரண்டிலும் நீர் துளிர்ந்ததில்லை என்பது எனக்கு ரூப்பகமிருக்கிறது.

எம்முடைய நாடு ஒரு படைப்பாளிகளின் நாடாக இல்லாமல், விமர்சகர்களின் நாடாகவே அதிகம் காணப்படுகிறது.

—லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸ்

பல சந்தர்ப்பங்களில் என்னால் நேர்ந்த தவறுகளுக்காக அவள் சிறு குழந்தையைப்போல அழுததுண்டு. அப்போதெல்லாம் எனது வேதனை இதயத்தினளவிலே வரம்பிட்டு நின்றதேயன்றி ஒருநாளாவது கண்ணீரால் வெளிப்பட்டதில்லை. அச்சந்தர்ப்பங்கலைக் கழக வாழ்விலே அவளும் நானும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியிற் திளைத்திருந்தோம் தெரியுமா?

அவளும் நானும் சேர்ந்து விரிவுரைகளுக்குச் சென்றவிதம் ஒருநாள் தாமதமாக விரிவுரை மண்டபத்துக்குச் சென்ற எம்மிருவரிடமும் விரிவுரையாளர் சுரவீரா ‘குருவி ஜோடிபோல இருந்தாப் பரவாயில்லை. சரியான நேரத்துக்கு வரவேண்டும். சிரிச்சாப் பரவாயில்லை. சரியாக எழுதவும் வேணும்’

என்று சிரித்த முகத்துடன் கூறும் போதே அவளது கன்னமிரண்டும் நாணத்தால் சிவந்தவகை, அதன்பின் பல்கலைத் தோழரும் தோழியரும் எம்மிருவரையும், 'குருவி ஜோடி' என்ற சுவையான பட்டப் பெயரிட்டு அழைத்தவிதம், யாவும் எத்துணை அழகானவை?

தாளத்துக்கு இசைந்தாற் போல் அசைந்து அசைந்து செல்லும் அவளது நடை. அழகான குமிழ் மூக்கு. பிரகாசமான கண்களிரண்டாலும் உன் மந்தமூட்டும் அவ் அன்பான பார்வை. எனது இதயத்துட்புகுந்து உடல் முழுவதிலும் சிலிர்ப்பூட்டும் பண்பு, எனது நினைவிற் தோன்றின.

அவை அனைத்தும் இரவிற்குண்ட கனவு போலாகிவிட்டன. முதன் முதலாக ருவினி என்னைச் சந்தித்த தினம். விரிவுரைமண்டபத்தினெதிரே ருவினியும் நானும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது தயாவும் சேனவும் எம்மிருவரையும் கேலி செய்த படி சென்ற விதம்.

அந்நாட்களில் குருவிஜோடியைப்போலச் சுதந்திரமாக மகிழ்வுடன் திரிந்த ருவினிக்கும் எனக்கும் இத்தகு வேதனைமிக்க விடிவொன்றை வருங்காலத்தில் எதிர்கொள்ள நேரும் என்று தோன்றாததேன்? அவரும் நானும் சேர்ந்து வாழ்ந்த பல் கலைக் கழக வாழ்வை நினைத்துப் பார்ப்பதாயின் நாட்கள் பலவும் போதா.

ருவினி எதிர்வரும் இரண்டாம் நாள் எனது வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பாள் என்று எனக்குத் தோன்றியது. மணவு

டையிற் பொலியும் ருவினி பல் கலைக்கழகத்தில் நான் கண்ட ருவினியைவிட அழகாக எனது கற்பனையிற் காட்சி தந்தாள்.

எனினும் ருவினியின் முன் சென்று, நேருக்கு நேர் நின்று அவளது கண்களை நோக்கி, வாழ்த்துரைக்க முயலுமளவுக்கு எனக்கு உரிமையில்லை, எனக் கருதினேன். கடதாசி ஒன்றை எடுத்து பேனையைக் கையிலேந்தியபடி நான் சிந்தித்தேன். நினைவில் எழுந்த அனைத்தையும் சுருக்கமாக அதில் எழுதினேன்.

'ருவினியினது அன்பு பொங்கும் பிரகாசமிக்க கண்களிரண்டையும் காண எனக்குக் கொள்ளை ஆசைதான். என்றலும் இப்படியான நன்னொளொன்றிலே நான் உன்னைக் காண வந்து உனது அழகான விழிகளிரண்டினையும் கண்ணீரால் நிறைக்க நேருமேயென எண்ணி வருந்துகிறேன். ருவினி இப்போது துக்கப்பட அவசியமே தும் இல்லாததானே. புதுவாழ்வை மகிழ்வுடன் எதிர்கொள்ள எனது நல்வாழ்த்துக்கள்!'

கடிதத்தை எழுதிமுடித்த பின் கட்டிலில் சாய்ந்த எனக்கு மங்கிய விளக்கொளி மறைந்த பின் நன்றாக நித்திரை வரும் போலிருந்தது. ★

சின்கத்தின் வாயாக இருப்பதை விட நாயின் தலையாக இருப்பதே மேல்! -கிளார்க்

சாவு ஒரு நூலிழையில் சந்தித்தது!

டொமினிக் ஜீவா

1957-ம் ஆண்டு முற்பகுதிக்காலம்.

திருமணமாகி ஒரு வாரம் இருக்கும். கொழும்பில் முக்கிய அலுவலொன்று இருந்தது. எனவே வீட்டார் தடுத்ததையும் கேட்காமல் கொழும்பிற்குப் பிரயாணமானேன்.

இரண்டு மூன்று நாட்களில் வந்த அலுவல் முடிந்து விட்டது. பின்னர் இலக்கிய நண்பர்களுடைய பத்திரிகை சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் கண்டு பேசினேன். அடுத்தநாள் காலை யாழ்ப்பாணம் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தப்படுத்திவிட்டு, அன்று பின்னரம் ஐந்தரை ஆறு மணியிருக்கும், சும்மா காலாற அப்படியே ஒரு நடை நடந்து வந்துகொண்டிருந்தேன். ஆமர் வீதியால் நடந்து மசங்காச் சந்தி முனைக்கு வந்து கிறாண்ட் பாஸ் தெருவில் திரும்பும் திருப்பத்தில் திரும்பி, பராக்குப் பார்த்த வண்ணம் சிறிது தூரம் நடந்திருப்பேன்.

என்னை உரசினுற்போல ஒரு கார் வந்து நின்றது. சிறிய கார். பியட். டிரைவர் ஆசனத்தில் சில்லையூர் செல்வராசன் கொலுவீற்றிருந்தார்.

‘எங்கே ஜீவா, உலாத்தல்?’

‘சும்மா இப்பிடிப் போக வாமெண்டுதான்.....’

‘சரி... சரி... காரிலை ஏறும்’

இருவரும் காரில் புறப்பட்டோம். காரில் போகும்போதே இலக்கியப் பிரச்சனைகள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே சென்றோம்.

துரித கதியில் இயங்கக் கூடிய, சீக்கிரம் கருமமாற்ற முயலும் இயங்கும் மனிதர்களுக்கு என்ன இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இரண்டு சாதனங்கள் அத்தியாவசியம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இந்தச் சமுதாய அமைப்பில் அது சாத்தியம் இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டாலும் கூட, அது அவசியம். அதுவும் கொழும்பைப் பொறுத்தவரையில் இந்த இரண்டு சாதனங்களும் இல்லாது போனால் மனிதனால் பொதுவாழ்க்கையில் இயங்கவே முடியாது என்பது எனது அனுபவம் கண்ட முடிவான முடிவு. ஒன்று கார்; மற்றொன்று டெலிபோன். டாம்ப்ரீகத்திற்காகவோ அல்லது சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்திக் காட்டவேண்டுமென்ற நடிப்பிற்காகவோ அல்ல. நேரங்கள் பெறு மரி வாய்ந்தவை. அந்த பொன்

ஹன நேரங்கள் கொழும்பு வீதி களில் பஸ்ஸிற்காகத் தவங்கிடப்பதில் எப்படிச் சீரழிந்து போகின்றன என்பதை எண்ணும்போது, முக்கிய சிலரைச் சந்தித்துப் பேசிக் கருமமாற்ற டெலிபோனைப் போன்ற கை கண்ட உத்தமத் தோழன் வேறு யாருமில்லை என நினைக்கும் போது யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் இந்த முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டும். காரும், தொலை பேசியும் இயங்கும் மனிதனுக்கு எவ்வளவு தூரம் பயன்படுகின்றன என்பதைப் பற்றியும் இருவரும் பேசிக்கொண்டு சென்றோம்.

தெருவோரத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டு, சில்லையூர் என்னை இறங்கச் சொன்னார்.

‘என்ன சில்லையூர் காரை நிறுத்திவிட்டீர்? ஏன் காரைத் தள்ளவேணுமோ?’

‘சும்மா இறங்கப்பா. இந்தக் கடை முட்டை அப்பம் கொழும்பிலே பேர்போனது. இண்டைக்கு ஒருக்கா உம்மோடை சாப்பிடலாமெண்டுதான் உம்மை இங்கை கூட்டி வந்தான்.’

முட்டை அப்பத்திற்கு ஓடர் கொடுத்துவிட்டு அந்த இடை நேரத்தை நிரப்புவதற்காக கித்துல் பனங்கட்டியுடன் பிளேன் டி குடித்துக்கொண்டிருந்தோம்.

இருவரும் அன்று ஏனோ நல்ல ‘மு’ டில் இருந்தோம். சம்பாஷணை பலதையும் பற்றி இருந்தது. குறிப்பாக இருவரும் நகைச்சுவை ததும்பும் கதைகளையே கதைத்துக் கொண்டு பொழுதைப் போக்கினோம்.

இடையே சில்லையூர், பாரதிதாசனுடைய ஒரு பாடலை மிக அற்புதமாகப் பாடினார். அந்தக் காலத்தில் சில்லையூரின் சரீரமும், சாரீரமும் அழகாக அமைந்திருந்தன. அவர் பாடுங் போது உண்மையிலேயே நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டேன். ரேடியோக்களில் காலங் காலமாக சினிமாப் பாட்டுக்களைக் கேட்டுக் கேட்டு எனது செவிப் புலன் மரத்துப்போய் விட்ட அந்த வேளையில் பாரதிதாசனின் கவிப் பாடலை ஒரு புதுக் குரலின் மூலம் கேட்டபொழுது தேவாமிர்தமாக இருந்தது. ஒரு புதுமையாகவும் விளங்கியது.

‘ஆகா! சில்லையூர், இந்தப் பாட்டை இந்தத் தேத்தண்ணிக்கடைக்குள்ளையா கேட்கவேணும்? கால்பேசில் அப்படியே காலே நீட்டிக்கொண்டு கேட்டால் எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கும்!’

மணியைப் பார்த்தார் சில்லையூர்; எட்டரை.

‘அதுக் கென்னடாப்பா! முட்டை அப்பத்தையும் கொண்டு கால்பேசுக்குப் போய் தின்று தின்று பாடுறன்.’

‘ஆகா ஐடியா அபாரம்... அபாரம்...!’

பார்சல் கட்டித் தந்த முட்டை அப்பத்தை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் இருவரும் காரில் புறப்பட்டோம்;

கார் கால்பேலை நோக்கி விரைந்து சென்றது.

மின் விளக்குகள் கொழும்பு மாநகரை பூ அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தன. ஒளி வெள்ளம் அம் மாநகரைக்

குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தது. கார் முன்னேற முன்னேற வெளிச்சக் கம்பங்கள் துரித கதியில் நமக்குப் பின்னால் மறைந்துகொண்டிருக்கும்காட்சி ஏதோ சினிமாப் படத்தைப் பார்ப்பது போல வேடிக்கை யாக இருந்தது.

கடற்கரையை நெருங்கி விட்டோம். பாராளுமன்றக் கட்டடத்தைக் கடந்து கால் பேஸ் திடலின் திருப்பத்தில் நமது கார் திரும்பியது.

முன்னால் 'பளி' ரென்ற இரட்டை வெளிச்சம் நமது கண்களை ஒருகணம் திகைக்க வைத்தது.

யோசிப்பதற்குக் கூட நேர மில்லை.

'படர்.....!',

ஓரே திகைப்பு. சிந்தனையே தேங்கி விட்டது போன்ற மூளையே கலங்கி விட்டது போன்ற, மிகப்பெரிய அதிர்ச்சி! மண்டைக்குள் யாழ்தேவி ஓடுவது போன்ற ஓரே இரைச்சல்.

'அம்மா!' என்றபடி கார் ஸ்டேரிங்கில் அப்படியே சாய்ந்து விட்டார், சில்லையூர். 'ஐயோ, அம்மா!' என்றபடி முகத்தையும் கண்களையும் கைகளால் பொத்திப்பிடித்துக்கொண்டேன் நான். ஈரக் கசிவு கைகளில் இளஞ் சூடு கட்டது. கைகளை விரித்தேன் — இரத்தம்!

கண்களை இருட்டிக்கொண்டு வந்தது.

அசாதாரண மன வலிமை உள்ளவன் நான். எனவே சோர்ந்துபோயிருந்தேனே தவிர மயக்கமடையவில்லை.

சில்லையூர் இறந்துவிட்டதாக நான் நம்பினேன். நான்

செத்துப்போய் விட்டதாக அவர் எண்ணிக்கொண்டாராம்.

பின்னர் யாரோ தெருவால் போனவர்கள், காரின் மேல் ஹூட்டைப் பீரித்து எங்கள் இருவரையும் வெளியே எடுத்தார்கள். சோடா வாங்கிப் பருக்கிறார்களாம்.

நம்மை மோதிய கார்க்காரன் மரண வெறியில் காருக்குள் சாய்ந்து கிடந்துகொண்டு 'என்ன நடந்தது.....? என்ன நடந்தது?.....' என்றானம்!

கால்போஸ் திடலில் புல்தரையில் இருவரும் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டோம். ஏதோ கனவில் நடப்பது போல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின. சில்லையூருக்குக் காயம் ஏதும் இல்லை. ஆனால் ஸ்டேரிங் நெஞ்சைத் தாக்கியிருந்தது. எனக்கு முகமெல்லாம் கண்ணாடி வெட்டுக் காயம். இரத்தம் வழிந்த உடைகளை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இரவு இரண்டு மணி.

கோட்டைப் பெரலீஸ் மூலம் நான் கொழும்புப் பெரியாஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டேன். சில்லையூர் வீடு சென்று விட்டார்.

அடுத்தநாள் காலை படுக்கையை விட்டு எழுந்தபோது எனக்கே என் நிலை பரிதாபகரமாகத் தெரிந்தது. கண்கள் இரண்டையும் தவிர முகம் முழுவதும் மூடிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. உதட்டை அசைக்க முடியவில்லை.

காலையில் சில்லையூர் என்னைத் தேடி வந்தார். இரவுச் சம்பவங்களைக் கோவையாக அவரே விவரித்தார்.

பின்னர் அவரே கேட்டார்: ஊருக்குத் தந்தி அடிக்கவே னுமா?' நான் மறுத்து விட்டேன். ஏனெனில் நம்மவர்களின் மன நிலை எனக்குத் தெரியும். ஊரில் இழவு கிரிகைகள் எல்லாம் நடத்தி அழுது முடித்து விட்டு, சவப் பெட்டியுடன் தான் காரில் கொழும்பிற்கு வருவார்கள் என்ற நடைமுறை உண்மையை நண்பருக்கு விளங்கப்படுத்தி விட்டுச் சொன்னேன்: 'சில்லையூர், கொழும்பிலுள்ள நமது சொந்தக்காரர்களுக்கோ அல்லது நண்பர்களுக்கோ கூட இந்தச் சம்பவம் தெரியக்கூடாது தெரிந்தால் அது ஊருக்குத் தெரிந்து விட்டதற்குச் சமம். எனவே கவனமாக இரும்!' என வாக்குறுதி பெற்றுக்கொண்டேன்.

நாலேந்து முட்டை அவித்து, பலகாரம் கட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தார். சாப்பிட மனசில்லை. இருந்தாலும், இரத்தம் சிந்திய பலவீனம், மெது மெதுவாக முட்டைகளை மாத்திரம் சாப்பிட்டேன்.

கொழும்புப் பெரியாஸ்பத் திரியில் மூன்று நாட்கள் கழிந்தன.

எனது வாழ்க்கையில் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் கிடந்தது இந்த மூன்றுநாட்களிலும்தான்!

நான்காம் நாள் காலை டிக் கட் வெட்டி வெளியேறினேன். கிருண்ட்பாளிலுள்ள சுலைமான் தனியார் ஆஸ்பத்திரியில் இடைக்கிடை மருந்து போட்டுக் கொண்டேன்.

நானும் சில்லையூரும் நமது காரைப்பார்ப்பதற்காக கோட்டைப் பொலீஸ் நிலையத் திற்குச் சென்றோம். ஒரு பேப்பரைக் கையால் கசக்கிப் போட்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி உருக்குலைந்து போய்க் கிடந்தது அந்தப் பியட் கார்.

இப்படியாகச் சீர்குலைந்த இக் காரிலிருந்து எப்படித்தான் நாங்கள் இருவரும் உயிர் தப்பி னோமோ என்ற ஆச்சரியம் அன்று மட்டுமல்ல இன்றுங்கூட எனக்கு உண்டு. அங்கு நின்று பார்த்து உண்மை தெரிந்தவர்கள் கூட நம்மை ஆச்சரியங்கலந்த பார்வையுடன் தான் நோக்கினார்கள்.

ஊருக்கு வந்து விட்டேன். வீட்டில் முகக் காயத்தைக் கண்டு விசாரித்தார்கள்.

'டிராமில் ஏறும்போது படி தடக்கி விழுந்துவிட்டதால் டிராம் கண்ணாடி உடைந்து வெட்டிவிட்டது' என்றொரு சமாதானத்தை அப்போதைக்குச் சொல்லி வைத்தேன்.

அன்று மரணம் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது; இன்று மரணத்தைப் பார்த்து நான் சிரிக்கிறேன்.

சாவு ஒரு நூலிழையில் என்னைச் சந்தித்துப் பின்வாங்கியதை இன்று நினைத்துந் பார்த்தாலும் என் தேகம் புல்லரிக்கின்றது. ★

3750

$$\begin{array}{r}
 37 \\
 36 \\
 \hline
 222 \\
 111 \\
 \hline
 1332 \\
 12 \\
 \hline
 1344
 \end{array}$$

4
2

$$\begin{array}{r}
 112 \\
 37 \\
 \hline
 2 \overline{) 75} \\
 37 \frac{1}{2} \\
 3 \frac{1}{2} \\
 \hline
 37 \\
 111 \\
 \hline
 1147 \\
 15 \frac{1}{2} \\
 18 \frac{1}{2} \\
 \hline
 1181
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 108 \\
 36 \\
 \hline
 262 \\
 31 \frac{1}{2}
 \end{array}$$

2
2

219 1630
7

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
 LIBRARY
 540 EAST 57TH STREET
 CHICAGO, ILL. 60637

MAY 1971

U.S. News and World Report

- செய்தி செய்தி செய்தி ரூ. 1-75
- செய்தி செய்தி செய்தி ரூ. 2-50
- செய்தி செய்தி செய்தி ரூ. 1-75
- செய்தி செய்தி செய்தி ரூ. 1-75
- செய்தி செய்தி செய்தி ரூ. 1-00
- செய்தி செய்தி செய்தி ரூ. 4-75
- செய்தி செய்தி செய்தி சதம் 0-25
- செய்தி செய்தி செய்தி சதம் 0-90

40
 9
 37
 5

40
 9
 37
 5

விபரங்களுக்கு:

மக்கள் பிரசாராலயம்
 124, குமாரன் ரத்தினம் ரோட்,
 கொழும்பு - 2

பி.கி: 91, கொட்டர ரோட், கொழும்பு - 8

50, உஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரிய குழுக்களில் பி.கி.பெவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக மல்லிகை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் பூலிங்கா அச்சகத்தில் அச்சியற்றப்பெற்றது.